ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਅਨੁਭਵ

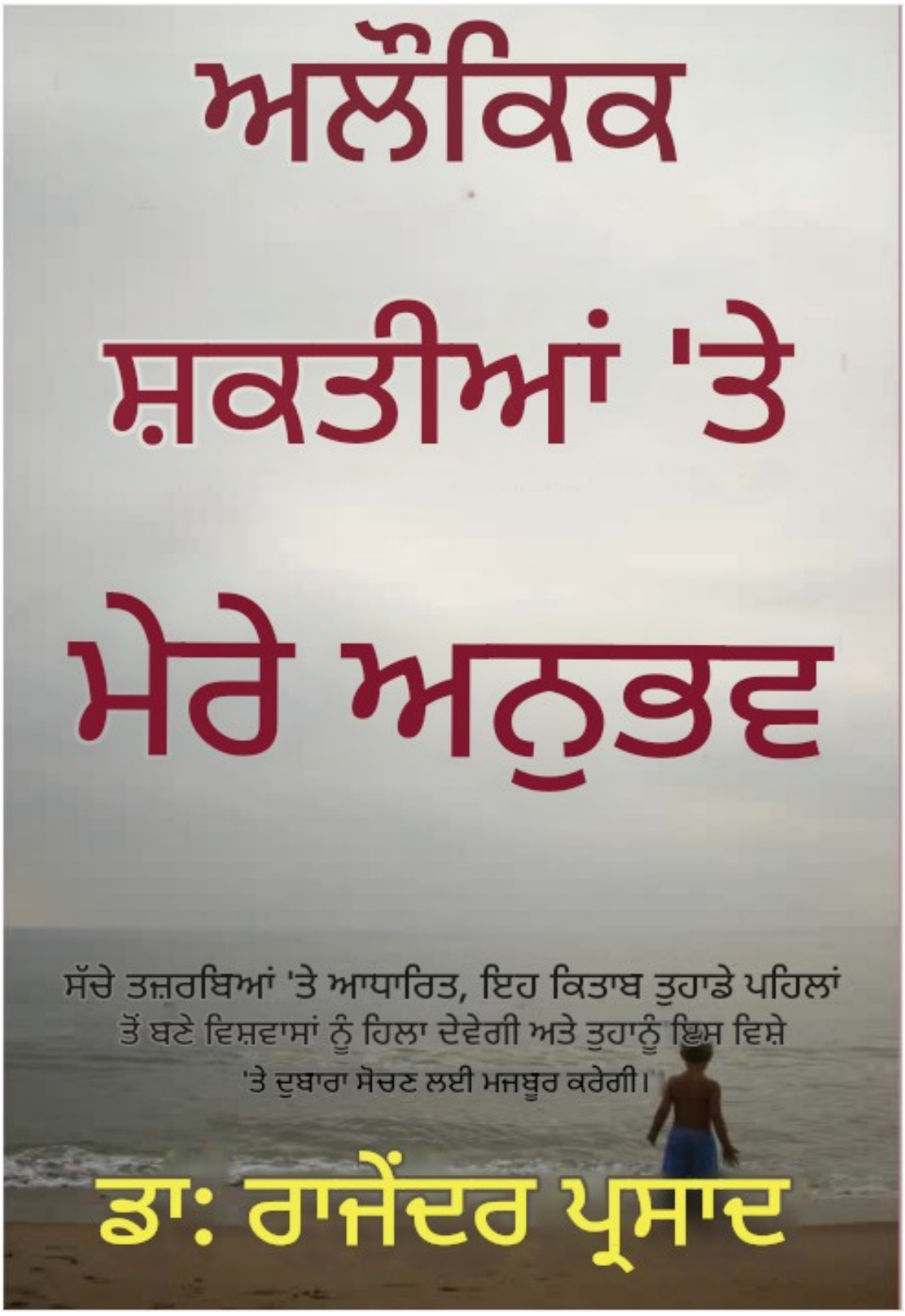

ਸੱਚੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ, ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਤੁਹਾਡੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਬਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰੇਗੀ।

ਡਾ: ਰਾਜੇਂਦਰ ਪ੍ਰਸਾਦ

ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਅਨੁਭਵ

ਸੱਚੇ ਅਨੁਭਵਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ, ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਬਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰੇਗੀ।

ਡਾ. ਰਾਜੇਂਦਰ ਪ੍ਰਸਾਦ

ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 2021 ਡਾ. ਰਾਜੇਂਦਰ ਪ੍ਰਸਾਦ

ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ

ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਪਾਤਰ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕਾਲਪਨਿਕ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਲੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਜ਼ਿੰਦਾ ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤ, ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਾਨਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਜੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਲੇਖਕ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ ਸਟੋਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ, ਮਕੈਨੀਕਲ, ਫੋਟੋਕਾਪੀ, ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਜਾਂ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ISBN-13: 9781234567890

ISBN-10: 1477123456

ਕਵਰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ: ਡਾ. ਰਾਜੇਂਦਰ ਪ੍ਰਸਾਦ

ਕਾਂਗਰਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਕੰਟਰੋਲ ਨੰਬਰ:

2018675309

ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਛਪਿਆ

ਸਮਰਪਣ

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਅੱਜ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਹਨ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿਓ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਰਹਿ ਸਕਾਂ।

ਸਮੱਗਰੀ

ਸਿਰਲੇਖ ਪੰਨਾ
ਕਾਪੀਰਾਈਟ
ਸਮਰਪਣ
ਪਾਠਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ
ਮੁੱਢਲਾ ਸ਼ਬਦ
ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ
ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ
ਮੇਰਾ ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਡੈਣ
ਤ੍ਰਿਕਲਦਰਸ਼ੀ ਕੱਜਲ
ਕੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਧਨਾ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?
ਇੱਕ ਜਾਦੂਗਰ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ
ਊਰਜਾ ਇਲਾਜ
ਸਵਾਮੀ ਜੀ
ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ
ਲੋਨਾ ਚਮਾਰਿਨ
ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਹੱਲ
ਮੇਰੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ
ਬੁੱਢਾ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਅਪਾਹਜ ਮੁੰਡਾ
ਤਾਰਾ ਮਾਂ ਦਾ ਉਹ ਭਗਤ
ਸਰਕਾਰ-ਏ-ਹਜ਼ੂਰ
ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ
ਧੰਨਵਾਦ ਅਤੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ

ਪਾਠਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ

ਪਿਆਰੇ ਪਾਠਕੋ,

ਲੇਖਕ ਡਾ. ਰਾਜੇਂਦਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਇਹ ਕਿਤਾਬ "ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮੇਰੇ ਅਨੁਭਵ", ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾ ਵੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਲੇਖਕ ਨੂੰ ਲਗਭਗ 30-31 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ੌਕ ਅਤੇ ਰੁਚੀਆਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀਆਂ-ਜੁਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਸਮੀਤਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਡੇਢ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ, ਅਸੀਂ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਚਾਰ ਵਾਰ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਸਾਡੇ ਸ਼ੌਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਦੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਰੁੱਝੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਅਨੁਭਵ, ਜੋ ਕਿ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਆਪਸੀ ਸ਼ੌਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਫੀਡਬੈਕ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, 10-11 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਵਾਂਗ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਸੀ ਪਰ ਆਪਣੀ ਫੀਡਬੈਕ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਾਵਧਾਨ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਆਇਆ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪਰ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਦੱਸੇ ਜੋ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਲੜੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਸਰੋਤੇ ਵਾਂਗ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦਿੰਦਾ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਬਹੁਤੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਕਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਬਹੁਤਾ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਨ।

ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਿਮਾਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੋ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝੇ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਸਮਾਂ ਲੰਘ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕੋਰੋਨਾ ਜਾਂ ਚੱਲ ਰਹੇ ਤਾਲਾਬੰਦੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਝਿਜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਜਰਬਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਪਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਰੱਖੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪਰੂਫ ਰੀਡਿੰਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਵੀ ਕਿਹਾ।

ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਭਰੋਸੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਲਿਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਵਿਚਕਾਰ ਉਹ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਲੈਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਸੁਝਾਅ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਲੇਆਉਟ, ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਪੰਨਿਆਂ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਨਾਮਕਰਨ ਜਾਂ ਸਿਰਲੇਖ ਬਾਰੇ। ਜੇ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜੇਂਦਰ ਜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਤਿਕਥਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਖੁਦ ਇੱਕ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਰਚਨਾਤਮਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ, ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਦਾ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਨੁਭਵ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਉਤਪ੍ਰੇਰਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਕਹੋ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜੇਂਦਰ ਜੀ ਦਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿ ਹਰ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਖਰੜਾ ਪਰੂਫ ਰੀਡਿੰਗ ਲਈ ਭੇਜਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪਰੂਫ ਰੀਡਿੰਗ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਸੁਝਾਅ ਭੇਜਦਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ ਆਪਣੀ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਵੀ ਇੱਕ ਪਾਠਕ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਰਾਏ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਸਮਝ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇ।

ਪਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਆਖਰੀ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਪਰੂਫ ਰੀਡਿੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਵਿਚਾਰ ਉੱਠ ਰਹੇ ਸਨ; ਇਸਦੇ ਦੋ ਕਾਰਨ ਸਨ, ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਸੀ।

ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਲੇਖਕ ਕੋਲ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਜਰਬਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਪਰੂਫ ਰੀਡਿੰਗ ਦੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗਤੀ ਤੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਮੇਰੀ ਪਸੰਦ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਪੱਕਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲੇਖਕ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਾਨਸਿਕ ਜਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਯਕੀਨ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਰਚਨਾ ਅਲੌਕਿਕ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਜ਼ਰੂਰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪੂਰੀ ਕਿਤਾਬ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਆਖਰੀ ਅਧਿਆਇ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹੈ; ਉਸਦੇ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਇਸਦਾ ਸਬੂਤ ਹਨ। ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੀ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਅਧਿਆਇ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ (ਹਿੰਦੀ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ) 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।

ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ,

ਸੁਮਨ ਸ਼੍ਰੀਵਾਸਤਵ

ਭੂਤ, ਡੈਣ, ਤਾਂਤਰਿਕ, ਜਾਦੂਗਰ, ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ, ਮਾਧਿਅਮ, ਪਲੈਂਚੇ ਅਤੇ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਿਆਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਨਵਾਂ ਕੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਲੇਖਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਹੈ। ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਤਰਾਂ ਅਤੇ ਤੰਤਰ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਜੋ ਮੰਤਰਾਂ, ਤੰਤਰਾਂ, ਯੰਤਰਾਂ, ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਦਾ ਅਤੇ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋਵੇ, ਨਾ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇਖੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਅਨੁਭਵ 'ਤੇ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੀ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੇਗੀ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭੂਤ, ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਕੀ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਪੈਦਾ ਜਾਂ ਠੀਕ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਕੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ, ਤਾਂਤਰਿਕ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਮਦਦ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਦੇਵਤੇ ਅਤੇ ਦੇਵਤੇ ਹਨ, ਕੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਹਾਂ, ਕਿਹੜਾ ਧਰਮ ਸਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਗਲਤ, ਕੀ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਅੱਲ੍ਹਾ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਦੇਵਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਨ ਜਾਂ ਕੀ ਅਸੀਂ ਇੱਕੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਭੂਤ ਅਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਦੇਵਤੇ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਜਿਨ ਅਤੇ ਪਰੀਆਂ ਹਨ, ਕੀ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਲੋਕ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਭਵਿੱਖ ਦੱਸ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਕੀ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਤੰਤਰ ਸਿੱਖਣਾ ਸਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਗਲਤ, ਇਸ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਕਿੱਥੇ ਗਲਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਰੇਕੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਣਿਕ ਹੈ? ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਤਜਰਬੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਣਸੁਲਝੇ ਸਵਾਲਾਂ

ਦੇ ਜਵਾਬ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੋਰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਤੰਤਰ, ਮੰਤਰ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਖਰੀਦ ਰਹੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਖਰੀਦੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਵੋਗੇ। ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਤੰਤਰ ਮੰਤਰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ।

ਮੈਂ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਰ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਦਿੱਤੇ, ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਸੀ ਕਿ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਰਗ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਹੈ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹਨ। ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਿੱਜਤਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਪਾਤਰਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਬਦਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਦੀ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਗਲਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਪਾਠਕ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹਨ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਈਮੇਲ 'ਤੇ ਭੇਜ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਰਾਜੇਂਦਰ ਪ੍ਰਸਾਦ

ਈ-ਮੇਲ - paranormal534@gmail.com

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ

ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਸਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਨੁਵਾਦ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ, ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਖਾਲੀ ਸੀ ਜਾਂ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰੋਂ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਫਿਰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਿਖਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ/ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਬੈਠ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖਣਾ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਉੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕੋ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ

ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਹਿ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਲੇਖਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। 6 ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਆਉਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਮੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਮਨ ਸ਼੍ਰੀਵਾਸਤਵ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕਈ ਵਾਰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ, ਪਰ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ ਕਿ ਕਿਤਾਬ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਲੇਖਕ ਨੂੰ ਕਿਤਾਬ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਜਿਹੀ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਖਰਚ ਕਰਾਂਗਾ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਭਵਿੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੰਟਰਨੈੱਟ 'ਤੇ ਕੁਝ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਐਮਾਜ਼ਾਨ ਦੇ ਕਿੰਡਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਿਤਾਬ ਨਾ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਬਾਰੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸੋਚਣਾ ਪਿਆ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਿਤਾਬ ਲਈ ਕੋਈ ਨਾਮ ਜਾਂ ਪਲਾਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਸਮਝ ਸਕਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਲਿਖਾਂਗਾ? ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸੁਮਨ ਜੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਕੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ? ਉਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਸ਼ੌਕੀਨ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ।

ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ 15 ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟਿਊਬ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਰਾਹੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਰਲ ਭੋਜਨ ਹੀ ਖਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਦਰਦ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ। ਕੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਪਰ ਕੋਈ ਉੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਲਿਖਣਾ ਹੈ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ 4 ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਮੇਰੀ ਦੋਸਤ ਸੁਮਨ ਜੀ ਨੇ ਖੁਦ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸਦੀ ਪਰੂਫ ਰੀਡਿੰਗ ਕਰੇਗੀ।

ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਲੇਖਕ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਕੌਣ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਚਿੰਤਾ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੋ ਸ਼ਕਤੀ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕੀ ਉਸ ਕੋਲ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਕੋਈ ਯੋਜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ? ਅਸੀਂ ਇੰਨੇ ਭੋਲੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਥਪਥਪਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਖੁਦ ਸਾਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸਦਾ ਸਿਹਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖ ਕੇ, ਇੱਕ ਕਵੀ ਤੁਰੰਤ ਉਸ 'ਤੇ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਕਵਿਤਾ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਸਕਦਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਜੋ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਾਢ ਕੱਢਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਾਢ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦੇ? ਦਰਅਸਲ, ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਕਠਪੁਤਲੀ ਵਾਂਗ ਨੱਚ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਸਾਡੀ ਸੋਚ ਅਤੇ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਆਕਾਸ਼ਵਾਣੀ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਆਕਾਸ਼ਵਾਣੀ ਇੱਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਹੈ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ (ਆਕਾਸ਼ੀ ਘੋਸ਼ਣਾ)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ ਹੈ ਪਰ ਅੱਜ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਰਾਨ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਗਲਤ ਹੋ। ਕੁਰਾਨ ਪੈਗੰਬਰ ਮੁਹੰਮਦ ਦੇ ਸਾਥੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੈਗੰਬਰ ਮੁਹੰਮਦ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਲਿਖਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੈਗੰਬਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਦੂਤ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਜਿਬ੍ਰਿਲ ਸੀ, ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਸੀ।

ਅੱਲ੍ਹਾ ਨੇ ਇੱਕ ਅਨਪੜ੍ਹ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਇਹ ਨਾ ਕਹਿ ਸਕੇ ਕਿ ਇਹ ਕੁਰਾਨ ਮੁਹੰਮਦ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਅਗਿਆਨੀ ਲੋਕ ਅਜੇ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਰਾਨ ਪੈਗੰਬਰ ਮੁਹੰਮਦ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਪੈਗੰਬਰ ਮੁਹੰਮਦ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਲਿਖਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਕਿਵੇਂ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਸਨ?

ਮੈਂ ਕਦੇ ਆਕਾਸ਼ਵਾਣੀ (ਆਕਾਸ਼ ਦੀ ਆਵਾਜ਼) ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਦੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਕਰਨ ਜਾਂ ਲਿਖਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕੀ ਕਹੋਗੇ? ਕੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਸੀ ਜਾਂ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ? ਮੈਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਛੱਡਦਾ ਹਾਂ।

****

ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ

ਲਗਭਗ ਹਰ ਧਰਮ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਈ ਤਰੀਕੇ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਸਲਾਮ ਵਿੱਚ ਤੰਤਰ ਅਤੇ ਮੰਤਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਰਜਿਤ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਰਦੂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਮਿਲਣਗੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਲਾਮੀ ਤੰਤਰ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵਰਣਨ ਹੈ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਿਨ, ਪਰੀ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ, ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬੁਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਫੜਨ, ਸਾੜਨ ਜਾਂ ਬੋਤਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ, ਹਮਜਦ ਸਿੱਧੀ, ਖਜ਼ਾਨਾ ਲੱਭਣਾ ਆਦਿ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। ਇਸਲਾਮ ਵਿੱਚ, ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ ਬਾਰੇ ਕੁਰਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਸੂਰਾ (ਅਧਿਆਇ) ਹੈ। ਸੂਰਾ ਅਲ-ਜਿਨ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਤਾਬ ਕੁਰਾਨ ਦੀ 72ਵੀਂ ਸੂਰਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੂਰਾ 15 ਹਿਜਰੀ ਦੀ ਆਇਤ 27 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ।

ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਜਿਨ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਵੱਖਰਾ ਵਜੂਦ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ 26-27 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਤੱਤ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਮਿੱਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਤੱਤ ਤੋਂ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਅੱਗ ਹੈ। ਸੂਰਾ 7 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ, ਜਿਨ ਉੱਪਰਲੇ ਸੰਸਾਰਾਂ ਵੱਲ ਉੱਡ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇੱਕ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਜਿਨਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸਥਾਈ ਬਾਹਰੀ ਵਜੂਦ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਪ੍ਰਜਾਤੀ ਦੇ ਅਦਿੱਖ ਜੀਵ ਹਨ, ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹਨ।

ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਕੇ, ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਹਿੰਸਾ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੰਤਰ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵਰਣਨ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵਜਰਾਯਣ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਜਰਾਯਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੰਤਰਯਾਨ, ਗੁਹਯਮੰਤਰਾਯਣ, ਤਾਂਤਰਿਕ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਤੰਤਰ ਅਤੇ "ਗੁਪਤ ਮੰਤਰ" ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਬੋਧੀ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਮੱਧਯੁਗੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ

ਵਿਕਸਤ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਤਿੱਬਤ, ਪੂਰਬੀ ਏਸ਼ੀਆ, ਮੰਗੋਲੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਹਿਮਾਲੀਅਨ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈਆਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੰਤਰਾਂ, ਧਾਰਣੀਆਂ, ਮੁਦਰਾਵਾਂ, ਮੰਡਲਾਂ, ਦੇਵਤਿਆਂ ਅਤੇ ਬੁੱਧ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਜ੍ਰਯਾਨ ਦੇ ਤੰਤਰ ਅਤੇ ਵੰਸ਼ ਬੋਧੀ ਸ਼ਾਕਯਮੁਨੀ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਾਏ ਗਏ ਸਨ।

ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਵੀ ਮਨ੍ਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਜੀਵਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਾਂਤਰਿਕ ਅਭਿਆਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਅਸਾਮ ਪਹੁੰਚੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਮਰਦਾਨਾ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾ ਕੇ ਭੀਖ ਮੰਗਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਜਦੋਂ ਮਰਦਾਨਾ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਖੁਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਨਿਕਲੇ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮਰਦਾਨਾ ਨੂੰ ਭੇਡ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਕੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ।

ਯੂਰਪੀਅਨ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਲਈ, ਉਹ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਧਿਅਮ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਯੂਰਪੀਅਨ ਦੇਸ਼ ਤੰਤਰ, ਮੰਤਰ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਹਾਂ, ਉਹ ਕੁਝ ਯੰਤਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਸੀਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਲੈਂਚੇਟ। ਇਸ ਲਈ, ਮੰਤਰਾਂ, ਗੁਰੂਆਂ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਫਰੀਕਾ, ਤਿੱਬਤ, ਮਿਸਰ, ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਫਰੀਕਾ, ਨਾਈਜੀਰੀਆ, ਘਾਨਾ ਆਦਿ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਧਰਮ ਵੂਡੂ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੀਵਤ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਹਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਆਪਣੀ ਔਰਤ ਪੁਜਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦੇਵਤਾ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲੋਕ ਸੰਕਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਜ਼ੋਂਬੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਵੀ ਹੈ। ਜ਼ੋਂਬੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਲਾਸ਼ ਕਿਹਾ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮਾਂ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ, ਮੰਤਰਾਂ ਅਤੇ ਤੰਤਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇੱਥੇ, ਇਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਤੰਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਸੰਸਥਾਪਕ ਸ਼ਿਵ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਭਿਚਾਰ ਕਰਮ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਛੇ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਅਭਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: 1. ਮਾਰਨ, 2. ਮੋਹਨ, 3. ਸਤੰਭਨ, 4. ਵਿਦਵੇਸ਼ਨ, 5. ਉਚੱਤਨ ਅਤੇ 6. ਵਸ਼ੀਕਰਨ। ਮਾਰਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮੋਹਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਮੋਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸਤੰਭਨ ਮੰਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਘਾਤਕ ਵਸਤੂਆਂ ਜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ, ਸਥਿਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਵਿਦਵੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੋ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਤਭੇਦ ਜਾਂ ਨਫ਼ਰਤ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਚੱਤਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਬੇਚੈਨ, ਪਾਗਲ ਜਾਂ ਅਸਥਿਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਸ਼ੀਕਰਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਰਾਜਾ ਜਾਂ ਔਰਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਮੰਤਰ ਹਨ ਜੋ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੀਲੀਆ, ਸਿਰ ਦਰਦ, ਮਾਈਗ੍ਰੇਨ, ਕੰਨ ਦਰਦ, ਦੰਦ ਦਰਦ, ਪਿੱਠ ਦਰਦ ਆਦਿ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਥੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੰਤਰ ਉਪਲਬਧ ਹਨ।

****

ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ?

ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੋਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ, ਕੀ ਮੈਂ ਇੱਕ ਤਾਂਤਰਿਕ, ਪੁਜਾਰੀ, ਜਾਂ ਸਾਧੂ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਆਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਮ ਆਦਮੀ ਹਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਮੱਧ ਵਰਗੀ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਰਕਾਰੀ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਚੰਗੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਸਨ। ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਅਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਘਰ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਸਾਡਾ ਮੰਦਰ ਸੀ। ਮਾਂ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਦੇਖਦੀ ਸੀ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਧੂਪ ਜਾਂ ਦੀਵਾ ਜਗਾਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ 5 ਮਿੰਟ ਲਈ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਸ਼ੰਕਰ ਦੇ ਭਗਤ ਸਨ ਅਤੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ 10 ਤੋਂ 15 ਮਿੰਟ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਭਜਨ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਹ ਭੋਜਨ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਨਹਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਜਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਧੂਪ ਜਗਾਉਂਦੇ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਸਾਡਾ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦਾ ਰੁਟੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਕੁਝ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਰਾਤ 9 ਵਜੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਸਿਨੇਮਾ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇਕੱਠੇ ਸਿਨੇਮਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਫਿਲਮ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਾਡਾ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਖਾਣ ਅਤੇ ਸੌਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਅਤੇ ਕਿਉਂ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਖਿਡੌਣਿਆਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਕ ਸੀ।

ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਦੇਖ ਸਕਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਰੇਡੀਓ, ਵਾਇਰਲੈੱਸ, ਟੈਲੀਸਕੋਪ, ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਰ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸੀ ਰਾਜਨੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦਸਵੀਂ ਜਮਾਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਾਈ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ

ਦਿੱਤਾ। ਦਸਵੀਂ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਪੂਰੇ ਸੂਬੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਸ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਾਲਜਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਸਕੂਲ ਦੇ ਅੰਕਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਸੂਬੇ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੋਸਟਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਸਿਰ ਦਰਦ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਇਹ ਦਰਦ ਹਲਕਾ ਸੀ ਪਰ ਲਗਾਤਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵੀ ਘੱਟ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਊਰੋਲੋਜਿਸਟ ਕੋਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਡਿਪਰੈਸ਼ਨ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੁੰਡੇ ਇਸ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਦਵਾਈਆਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਈਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਾਰਨ, ਮੈਂ ਦਿਨ ਵਿੱਚ 14 ਘੰਟੇ ਸੌਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੌਣਾ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਘਰ ਲੈ ਆਏ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਖੁੰਝ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਡਾਕਟਰਾਂ ਕੋਲ ਵੀ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਮੇਰੀ ਨੀਂਦ ਥੋੜ੍ਹੀ ਘੱਟ ਗਈ। ਇਸ ਸਭ ਕਾਰਨ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਿੱਛੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਡਾਕਟਰ ਬਦਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਠੀਕ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਕੀਮਤੀ ਸਮਾਂ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਦਵਾਈ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਅੰਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਨਰਲ ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਬੀਐਸਸੀ ਅਤੇ ਐਮਐਸਸੀ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟ ਦੀ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਸੈਟਲ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ 10 ਤੋਂ 5 ਤੱਕ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੋਰ ਸ਼ੌਕ ਪੂਰੇ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ੌਕ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹੀ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਜੇ ਮੈਂ ਡਾਕਟਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਨਾ ਲਿਖ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਸੀ, ਮੈਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਆਪਣੀ ਬਿਮਾਰੀ ਬਾਰੇ ਖੁਦ ਕਿਉਂ ਨਾ ਜਾਣਾਂ, ਆਪਣੀ ਦਵਾਈ ਖੁਦ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੱਭਾਂ? ਮੈਂ ਐਲੋਪੈਥੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਲੱਭਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ

ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਬਿਮਾਰੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਵਾਈਆਂ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਦਵਾਈ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਯੁਰਵੇਦ, ਹੋਮਿਓਪੈਥੀ ਦਾ ਵੀ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ। ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਧੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਐਕਯੂਪ੍ਰੈਸ਼ਰ, ਮੈਗਨੇਟਥੈਰੇਪੀ, ਨੈਚਰੋਪੈਥੀ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਊਰਜਾ ਇਲਾਜ ਦਾ ਵੀ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ।

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਧੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਥੇਲੀ ਵਿਗਿਆਨ, ਜੋਤਿਸ਼ ਅਤੇ ਅੰਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਤੰਤਰ-ਮੰਤਰ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵੱਲ ਵੀ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ। ਮੈਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਮੰਤਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਮੈਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸਭ ਬਕਵਾਸ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?

****

ਮੇਰਾ ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਡੈਣ

ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੇਰਾ ਚਾਚਾ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਡੈਣ ਦੇ ਚੁੰਗਲ ਤੋਂ ਛੁਡਾਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਤੰਤਰ-ਮੰਤਰ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਉਸ ਤੋਂ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਚਾਚਾ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਘੱਟ ਹੀ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਮੇਰਾ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਹਿੰਮਤ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਝਿਜਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੋਂ ਡੈਣਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ।

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭੂਤਾਂ, ਚਮਤਕਾਰਾਂ, ਕਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹਨ, ਇੰਨੀਆਂ ਕਿ ਵਿਗਿਆਨ ਵੀ ਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਜੂਦ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ। ਹਰੰਗੁਲ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਲਾਤੂਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਿੰਡ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡੈਣਾਂ ਇੱਥੋਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਅਕਸਰ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਡੈਣਾਂ ਬੁੱਢੀਆਂ ਅਤੇ ਬਦਸੂਰਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਉਲਟੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਹੈ, ਡੈਣਾਂ ਵੀ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਜਵਾਨ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਉਲਟੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਡੈਣਾਂ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਸਜ਼ਾ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿਤੇ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਸਿਰਫ਼ ਗੁਰੂ ਹੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।

ਲਗਭਗ ਹਰ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਹਨ ਜੋ ਕਾਲਾ ਜਾਦੂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੈਣ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਤਾਂਤਰਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਦ ਦੇਣ ਲਈ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੰਤਰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬੁੱਢੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਧਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਤਰ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਹਵਾਰੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਉਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦੱਬ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤੇ ਉਸ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਚਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਧਨਾ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੀਵਾਲੀ ਦੀ ਰਾਤ 12 ਵਜੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਮੰਤਰਾਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ, ਉਹ ਨੰਗੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਕਮਰ ਦੁਆਲੇ ਝਾੜੂ ਬੰਨ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਮਲ-ਮੂਤਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਸ਼ਾਬ ਅਤੇ ਮਲ ਨਾਲ ਮਲਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਗਰੂ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਇਸਦੇ ਦੁਆਲੇ ਨੱਚਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਜਾਦੂ-ਟੂਣਾ ਸਿੱਖਦੀਆਂ ਹਨ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਇਸ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਦਾ ਅੰਤ ਬਹੁਤ ਦਰਦਨਾਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਚੇਲੇ ਬਣਾਉਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ, ਉੱਚ ਜਾਤੀਆਂ ਦੇ ਅਮੀਰ ਲੋਕ ਗਰੀਬਾਂ ਅਤੇ ਨੀਵੀਆਂ ਜਾਤੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿਧਵਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੜੱਪ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਡੈਣ ਅਜਿਹੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਜੋ ਈਰਖਾ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 4/5 ਮੰਤਰ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਿੱਖਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੰਤਰ ਸਿਖਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣ ਲਈ

ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹੋਵੇ, ਜਵਾਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਪੁੱਤਰ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਉਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਜਾਦੂ ਉਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਰੱਖਤ ਜਾਂ ਜਾਨਵਰ 'ਤੇ ਪਰਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਦਰੱਖਤ ਸੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਾਨਵਰ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਈ ਹੈ।

ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਮ ਤਾਂਤਰਿਕ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਡੈਣ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਪਲ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।

ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਡੈਣ ਦੇ ਚੁੰਗਲ ਤੋਂ ਛੁਡਾਇਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਿੰਡ ਦੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਅਚਾਨਕ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦਾ ਸਸਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਹੈ ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੇਵਕਤੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪਰਿਵਾਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਜੋ ਉਸਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਆਏ ਸਨ, ਇੱਕ ਨੇੜਲੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਆਹ ਲਈ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਏ ਤਾਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਦੀ ਸੜਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਸੀ। ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਹਰਕਤ ਦੇਖੀ। ਦੂਰੋਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੇ ਅਤੇ ਨਾਲ ਗਾ ਰਹੇ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਲੋਕ ਉਸ ਸਮੂਹ ਤੋਂ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਧਿਆਨ ਦੇਣ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਗੀਤ ਦੇ ਕੁਝ ਬੋਲ ਸੁਣੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਗੀਤ ਦੇ ਬੋਲ ਬਹੁਤ ਅਸ਼ਲੀਲ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨੱਚ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਬੱਚੇ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਸੀ। ਬੱਚੇ ਦੀ ਕਬਰ ਪੁੱਟੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਬੱਚਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਸਭ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਹ ਸਮਝ ਗਏ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਡੈਣ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ

ਲੋਕ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਤੁਰਨ ਲੱਗੇ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਦੂਜੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਪੂਰੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੰਗਲ ਦੀ ਅੱਗ ਵਾਂਗ ਫੈਲ ਗਈ।

ਮੇਰੇ ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਸੁਣਿਆ। ਮੇਰਾ ਚਾਚਾ ਬਹੁਤ ਨਿਡਰ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਪਿੰਡ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚਾਚਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਮੰਗੀ। ਸਾਰੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇ। ਫਿਰ ਚਾਚਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ, ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਏ, ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਜੋ ਭੂਤ ਦਾ ਜੋਖਮ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਚਾਰ ਦੋਸਤ ਇਹ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸੇ ਰਾਤ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਾਰ ਦੋਸਤ ਉਸ ਦਿਨ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਮਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਸੋਟੀ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲੁਕ ਗਏ ਅਤੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 10-12 ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਬਣਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਨੱਚਣ-ਗਾਉਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਂਦੀ ਪੂਜਾ ਸਮੱਗਰੀ ਨਾਲ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਪੂਜਾ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਉਸੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕਬਰ ਵੱਲ ਵਧੀਆਂ। ਕਬਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕਬਰ ਪੁੱਟ ਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬੱਚੇ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਈ। ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਰਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹਰਕਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹਾਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੇਲ ਲਗਾਇਆ। ਫਿਰ ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੁੱਧ ਪਿਲਾਉਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਖੇਡਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਨਦੀ ਵੱਲ ਤੁਰਨ ਲੱਗੀਆਂ। ਨਦੀ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਵਗਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਵੱਲ ਭੱਜੇ, ਚਾਚੇ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਭੱਜੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ

ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜੇ ਪਰ ਇਹ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਰੁਕੇ ਅਤੇ ਉਹ ਪਿੰਡ ਦੀ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੌਲਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ।

ਪਿੰਡ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਸੀ। ਜ਼ਮੀਨਦੋਜ਼ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ, ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਕੀੜੇ-ਮਕੌੜਿਆਂ ਦੇ ਕੱਟਣ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬੱਚਾ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਪਿੰਡ ਜਾ ਕੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਂ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਂਤ ਆਦਮੀ ਮੈਨੂੰ ਗਲਤ ਕਿਉਂ ਕਹੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ?

****

ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਕੱਜਲ

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਕਚਹਿਰੀ ਬਾਜ਼ਾਰ ਦੇ ਰਸਤੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਦਿਨਾਂ ਵਾਂਗ, ਅੱਜ ਵੀ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਭੀੜ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਵੇਖੀ। ਮੈਂ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਕੀ ਵੇਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ।

ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੱਬਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਲਾ ਕੱਜਲ ਸੀ। ਉਹ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਿੱਧ ਕੱਜਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਕੱਜਲ 10-12 ਸਾਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੀਰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ 'ਤੇ ਉਸ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ। ਦਰਸ਼ਕ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ, ਬਾਬਾ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿਖਾਏਗਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਤਾ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਰਾਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਭੂਤਕਾਲ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਵੀ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਲਾਟਰੀ ਜਾਂ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਨੰਬਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਉਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਇਸ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ 'ਤੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬੱਚਾ ਕੋਈ ਅਣਜਾਣ ਬੱਚਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਬੱਚਾ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਡੱਬੇ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਪੈਦਾ ਹੋਈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਪੁੱਛੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਪਿਆ ਪਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਸ ਡੱਬੇ ਨਾਲ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕੀਮਤ ਢੁਕਵੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੰਨੇ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਜੇਬ ਖਰਚ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪੈਸੇ ਮਿਲਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਉੱਥੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਪਰ ਉਹ ਡੱਬਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਰਸਤੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ।

ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਦਿਆ ਬਾਰੇ ਕਿਤੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੰਤਰ-ਮੰਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਕਿਤਾਬ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਉਹ ਕਿਤਾਬ ਮਿਲ ਗਈ। ਇਹ ਪ੍ਰਯੋਗ ਉਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਰਤ ਸਿੱਧੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਆਉਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕਰਾਂ? ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸ ਮੰਤਰ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਪੜ੍ਹੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਸਾਨ ਲੱਗੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਮੰਤਰ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਮੰਤਰ ਨਾਲ ਮੈਂ ਭੂਤ, ਆਤਮਾ ਜਾਂ ਜਿਨ ਵਰਗੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇਸ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਲਈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਵਰਣਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਮੰਤਰ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰਾ ਮੰਤਰ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪੂਰੀ ਵਿਧੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਤਾਬ ਜਾਂ ਇੰਟਰਨੈਟ ਤੋਂ ਮੰਤਰ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਮੰਤਰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਮੰਤਰ ਦੇ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਹਜ਼ਰਤ ਸਾਧਨਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਗੁਪਤ ਸਾਧਨਾ ਹੈ ਜੋ ਅਭਿਆਸੀ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸਲਾਮ ਵਿੱਚ, ਸੁਲੇਮਾਨੀ ਸਾਧਨਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਜ਼ਰਤ ਸਾਧਨਾ ਸੁਲੇਮਾਨੀ ਤੰਤਰ ਸਾਧਨਾ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਜਕ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਸਾਧਨਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬੱਚੇ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ 'ਤੇ ਕੱਜਲ ਲਗਾ ਕੇ, ਭੂਤ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਗੁਆਚੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਦੂਈ ਮੰਤਰਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਨਾਇਕ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੱਜਲ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਭਰਮ ਅਤੇ ਗਾਇਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਧਨਾ ਸਾਜਕ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਮੁਸਲਿਮ ਸਾਧਨਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਿਮ ਦੋਵਾਂ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਵਿੱਚ, ਹਜ਼ਰਤ ਮਾਂ ਕਾਲੀ ਜਾਂ ਹਨੂੰਮਾਨ ਜੀ ਦੇ ਮੰਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹਜ਼ਰਤ ਸਾਧਨਾ 21 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਕੀਤ ਦੀ ਮਾਲਾ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਮਾਲਾ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਘੁੰਮਾ ਕੇ, ਇੱਕ ਪੀਰ ਦੁਆਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਖਵਾਜਾ ਖਿਜਰ ਜਿੰਦ ਪੀਰ
ਮੈਦਰ ਮਦਰ ਦਸਤਗੀਰ
ਮੇਰਾ ਪੀਰਾਂ ਪੀਰ
ਕਰੋ ਘੋੜੇ ਪਰ ਭੀਦ
ਚਢੋ ਹਜ਼ਰਤ ਪੀਰ
ਹਜ਼ਾਰ ਸੋ ਹਜ਼ਾਰ

ਮੰਤਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮਾਲਾ ਦੇ ਉਲਟ ਉਸੇ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਚਮੇਲੀ ਦੇ ਤੇਲ ਨਾਲ ਬਲਦੇ ਦੀਵੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਭਾਂਡਾ ਰੱਖ ਕੇ ਕੱਜਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹਿੰਦੂ ਮੰਤਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿੱਚ, ਮਾਲਾ ਦੇ ਮਣਕੇ ਅੱਗੇ ਕੱਢੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੁਸਲਿਮ ਮੰਤਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿੱਚ, ਮਣਕੇ ਪਿੱਛੇ ਕੱਢੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਉਲਟਾ ਮਾਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੰਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਜ਼ਰਤ ਸਾਧਨਾ ਇੱਕ ਬੱਚੇ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਉਮਰ 10 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਜੋ ਦਿਲੋਂ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਧ ਕੱਜਲ ਉਸਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦੇ ਨਹੁੰ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕੱਜਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖੇਤ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖੇਤ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਫਾਈ

ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਝਾੜੂ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਟਰਮੈਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਛਿੜਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚਟਾਈ, ਗੱਦਾ ਅਤੇ ਤਖ਼ਤਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭਗਤ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੁਨਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆਓ। ਪੀਰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੰਗੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਬੱਚਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਮੁਨਸ਼ੀ ਜੀ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਣ ਲਈ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦੀ ਸਿਆਹੀ ਧੋਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਸਮੇਂ, ਲੌਂਗ, ਇਲਾਇਚੀ ਅਤੇ ਲੋਬਾਨ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਹਿੰਦੂ ਮੰਤਰਾਂ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਲਈ ਨਵਰਾਤਰੀ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੁਸਲਿਮ ਮੰਤਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਨਵਰਾਤਰੀ ਆਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਫਲਤਾ ਲਈ ਮੁਸਲਿਮ ਮੰਤਰ ਚੁਣਿਆ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿਆਂ ਕਿ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਪੱਛਮ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਾਲਾ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਘੁੰਮਾਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਰ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਮੰਤਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

21 ਦਿਨ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਪਾਠ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੱਜਲ ਵੀ ਬਣਾਈ, ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਰਨੀ ਪਈ ਕਿ ਮੰਤਰ ਸਫਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਲਗਭਗ 10 ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸ 'ਤੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਚਾਚੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਮੰਨ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਕੋਈ ਹੱਦ ਨਾ ਰਹੀ। ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਕੱਜਲ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਓ ਕਿ ਮੇਰੀ ਛੋਟੀ ਮਾਸੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਚਾਚੀ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਚਾਚੀ ਜੀ

ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਵੈਟਰ ਬੁਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਲਈ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਵੈਟਰ ਨਹੀਂ ਬੁਣਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਗਲਤ ਸਨ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਸੀ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੇ ਸਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸੇ ਸ਼ਾਮ ਚਾਚੀ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਸਵੈਟਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਬੁਣਿਆ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਘਟਨਾ ਦੇਖੀ ਸੀ।

ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਯੋਗ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅੰਗੂਠੇ ਦਾ ਨਹੁੰ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੱਜਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕੱਜਲ ਡੱਬਾ ਬਣਾਇਆ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣਾ ਪਿਆ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਅਮਰ ਟਾਕੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੀ ਫਿਲਮ ਦਿਖਾਵੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਅਮਰ ਟਾਕੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਫਿਲਮ ਕੁਰਬਾਨੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਲੈਲਾ ਓ ਲੈਲਾ ਗੀਤ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ 5 ਮਿੰਟ ਤੱਕ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਰੰਗੀਨ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ - ਹਾਂ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਸ ਡੱਬੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ

ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬੱਚਾ ਅਕਸਰ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਕਦੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਤੁਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਦੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਤਾਰ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਮੈਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਿਓ ਅਤੇ ਉਹ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਚਮਤਕਾਰ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨੂੰ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਹਟਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਘੜੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਝਿਜਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਮੰਨ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਘੜੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਘੜੀ ਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਨਾਲ ਢੱਕ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। 1 ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੁਣ ਘੜੀ 'ਤੇ ਸਮਾਂ ਚੈੱਕ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਕੱਪੜਾ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਦੇਖਿਆ, ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾ ਕਹੋ।

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਮੰਤਰ ਸਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਹਾਂ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮੰਤਰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਅਤੇ ਤਰੀਕਾ ਦੱਸਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਦੱਸੋ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਉਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟੋਆ ਪੁੱਟ ਕੇ ਕਸਾਈ ਕੋਲ ਜਾਓ ਅਤੇ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਵਾਲਾ ਮਾਸ ਲਿਆਓ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਟੋਆ ਭਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਟੋਏ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਮੰਤਰ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾਪ ਲਈ ਹੱਡੀਆਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣਾਓ। ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਮੰਤਰ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਇੱਕ ਮਾਰਨ ਮੰਤਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ੱਕ ਹੋਇਆ ਮੈਂ ਮੰਤਰ ਵੱਲ ਵੀ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਰਨ ਮੰਤਰ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਮੰਤਰ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸਿੱਧੀ ਦੀ ਚਰਚਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਕਿ ਪੀਰ ਬਾਬਾ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਹਰ ਸਮੇਂ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਿਆ ਅਤੇ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬਾਬਾ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਮੈਂ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਹੱਲ ਦੱਸ ਸਕੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਧਨਾ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਕਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਹੱਲ ਦੱਸਦਾ ਜਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਪੀਰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਦਾ।

ਹੁਣ ਘਰ ਦੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਚਾਚਾ ਜੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਇੱਕ ਤਾਂਤਰਿਕ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਤਾਂਤਰਿਕ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਮੱਧ-ਉਮਰ ਦਾ ਛੋਟਾ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਤਾਂਤਰਿਕ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਕਾਲੀ ਮਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤਾਂਤਰਿਕ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਕਿਉਂ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿਧੀ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤੇ ਕਰਮਕਾਂਡਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤਜਰਬੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂਤਰਿਕ ਮੰਤਰ ਵੈਦਿਕ ਮੰਤਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਾਲੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮਾਂ ਦਾ ਮੰਤਰ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਿੱਧੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਕਾਲੀ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਾਧਨਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਕਾਲੀ ਮਾਂ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਪਰਛਾਵੇਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਾਧਨਾ ਸਫਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਮਾਂ ਦੇ ਮੰਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਸਫਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੰਤਰ ਸਿੱਧੀ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਬਿਠਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੀਰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਚਾਚੇ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਰਹਿਣ ਲਈ ਸਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਉਸਨੇ ਪੀਰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਚਾਚਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਦੀ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੀ ਪੂਜਾ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਮੁੱਖ ਪੂਜਾ ਮਾਂ ਦੇ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਮੰਤਰਾਂ ਦਾ ਜਾਪ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਫਾਈ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਨਹਾਏ ਪੂਜਾ ਲਈ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਭੋਜਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਖਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੰਤਰਾਂ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਤੰਬਾਕੂ ਦਾ ਸੇਵਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੰਤਰਾਂ ਦੇ ਜਾਪ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਧੋਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਂਤਰਿਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੂਜਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਬਹੁਤੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚਾਚਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਪੀਰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ।

****

ਕੀ ਕਿਸੇ ਸਾਧਨਾ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?

ਭਾਰਤੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਵਿੱਚ, ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਹਰ ਸਾਧਕ ਲਈ ਇੱਕ ਗੁਰੂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੁਕਾਵਟ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਸਾਧਕ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਾਧਕ ਇੱਕ ਯਾਤਰੀ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਟੀਚੇ ਵੱਲ ਵਧਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਟੀਚਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਰਸਤਾ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇ ਬਲਕਿ ਟੀਚਾ ਨੂੰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਹੋਵੇ। ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ 'ਤੇ, ਸਾਧਕ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚੋਂ ਸ਼ੱਕ ਅਤੇ ਸ਼ੰਕਾ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਸਾਧਨਾ ਦੇ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਅਤੇ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਾਧਨਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਵਿੱਚ ਆਤਮ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਦੋ ਅੱਖਰਾਂ (ਗੁ ਅਤੇ ਰੂ) ਦੇ ਅਰਥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ--ਗੁ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਅਗਿਆਨਤਾ, ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਗੁਰੂ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਅਧਿਆਪਕ ਦੇ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਕਈ ਦਹਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਧੁਨਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ? ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਸੇ ਲਈ ਸਾਡੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗੁਰੂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਨਾ ਹੁੰਦੇ, ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਅੱਜ ਵਿਗਿਆਨਕ ਯੁੱਗ ਹੈ, ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਗੂਗਲ 'ਤੇ ਖੋਜ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦੇ, ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਟੀਚਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਮ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ

ਵੀ ਗੁਰੂ ਅਪਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ, ਇਹ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਇਸ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਜਦੋਂ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਲਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਜਵਾਬ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ, ਤੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਭਗਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਗੁਆ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ, ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਜੋ ਭਗਤ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸੇ ਲਈ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਰੂਪ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੱਧੀਆਂ ਅਤੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਕਾਰਨ, ਮਨੁੱਖ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਭਟਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਮ ਆਦਮੀ ਤੰਤਰ ਸਾਧਨਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਸ ਸਭ ਨੂੰ ਝੂਠ ਸਮਝੇਗਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਜਾਂ ਇੰਟਰਨੈੱਟ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਕੋਈ ਹਮਲਾਵਰ ਸਾਧਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਲਟ ਨਤੀਜੇ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਜਾਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਤਾਂ ਇਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਘਾਤਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਜੋ ਵੀ ਸਾਧਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਤੇ ਫਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੌਣ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਹੀ ਤਰੀਕਾ ਕੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਕੇ ਸਾਧਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸਿੱਧ ਮਹਾਤਮਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਗੁਰੂ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਇੰਨੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਫਲਤਾ

ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੌਣ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸਾਧਨਾ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਸਿੱਧੀ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਤਜਰਬਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਤੰਤਰ ਸਾਧਨਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਾਧਨਾ ਦੇ ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਅਪਣਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲਟਕ ਕੇ ਰਹਿ ਜਾਓਗੇ। ਗੁਰੂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਵਤਾਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਤਰ ਦੀਖਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੰਤਰ ਕੋਈ ਆਮ ਮੰਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਗੁਰੂ ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਿੱਧ ਮਹਾਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸ ਮੰਤਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਤਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਗੁਰੂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚੇਲੇ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਮੌਜੂਦ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣ ਨਾ ਸਕਣ।

ਇਹ ਮੰਤਰ ਸਾਨੂੰ ਅਦਿੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕਦੇ ਵੀ ਮੌਖਿਕ (ਬੋਲ ਕੇ) ਜਾਂ ਉਪਾਂਸ਼ੂ (ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੁੱਲ੍ਹ ਅਤੇ ਜੀਭ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚਲਦੀ ਹੈ) ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇਸਦਾ ਜਾਪ ਮਾਨਸਿਕ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਦੀ ਇੰਨੀ ਮਹੱਤਤਾ ਸੁਣ ਕੇ, ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਗੁਰੂ ਲੱਭਣ ਵੇਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ 99% ਗੁਰੂ ਨਕਲੀ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਵਧਾਉਣ, ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਮੁਫਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ, ਚੇਲੇ ਦੇ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਕਰਨ ਲਈ ਗੁਰੂ ਬਣੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਟੀਵੀ 'ਤੇ ਦੀਖਿਆ ਵੀ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਵਸੂਲਣਗੇ। ਅੱਜ, ਹਰੇਕ ਗੁਰੂ ਦੇ ਲੱਖਾਂ ਚੇਲੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਸੋਚੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਚੇਲਾ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ?

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਈ ਵਾਰ ਲੋਕ ਕਿਤੇ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਜਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਮੰਤਰ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਪੰਡਿਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜਾਣੋ ਕਿ ਮੰਤਰ ਦਾ ਗੁਰੂ ਉਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਮੰਤਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕੇਵਲ ਤਾਂ ਹੀ ਉਹ ਉਸ ਮੰਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਲਈ, ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵ ਨੇ ਗੁਰੂ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਅਸਲੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਹੈ - ਹੇ ਪਾਰਵਤੀ! ਅਜਿਹੇ ਗੁਰੂਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਖੰਡ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ, ਅਨੈਤਿਕ, ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ, ਗਲਤ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬੇਸਬਰੇ ਹਨ, ਬੇਕਾਰ ਦਲੀਲਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਾਮੀ, ਕ੍ਰੋਧੀ, ਹਿੰਸਕ, ਮੂਰਖ, ਅਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਪਾਪੀ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸੱਚੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਸ਼ੁੱਧ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ, ਸੰਤ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਨਰਮ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਕਾਮ ਅਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੈ, ਗੁਣਵਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਜਮ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਸੱਚੇ ਗੁਰੂ ਹਨ।

ਗੁਰੂ ਬਾਰੇ ਅਕਸਰ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਗੁਰੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਜਵਾਬ ਹਾਂ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਆਮ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਬਦਲਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ। ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਕਟ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਸੋਚੋ, ਇੱਕ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਹਰ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਦੱਤਾਤ੍ਰੇਯ ਦੇ 24 ਗੁਰੂ ਸਨ।

****

ਇੱਕ ਜਾਦੂਗਰ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ

ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਜਾਦੂਗਰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਮੇਰੇ ਘਰ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦਾ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਦੂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਜਾਦੂ ਵੱਲ ਮੇਰਾ ਝੁਕਾਅ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਜਾਦੂ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਛੋਟੇ ਜਾਦੂ ਦੇ ਗੁਰ ਦਿਖਾਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਾਦੂ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਜਾਦੂ ਸਿਖਾਉਣ ਜਿਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਪਵੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤਾਸ਼ ਦਾ ਜਾਦੂ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ, ਆਓ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਤਾਸ਼ ਦਾ ਜਾਦੂ ਸਿਖਾਵਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਸ਼ ਦੇ ਜਾਦੂ ਦੀ ਇੱਕ ਚਾਲ ਦੱਸਾਂਗਾ ਜੋ ਆਮ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਪਰ ਜਾਦੂਗਰ ਅਕਸਰ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਚਾਲ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਚਾਲ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਭਿਆਸ ਅਤੇ ਹੱਥ ਦੀ ਸਾਫ਼-ਸਫ਼ਾਈ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਲਈ, ਜਾਦੂਗਰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਾਸ਼ ਫੈਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਤਾਸ਼ ਚੁਣਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਗੱਲ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਪਰ ਜਾਦੂਗਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਾਲ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਤਾਸ਼ ਦੇ ਡੇਕ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਹੇਠਲੇ ਤਾਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕਾਰਡ ਨੂੰ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਕੱਟਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਡੈੱਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਡੈੱਕ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਹੇਠਲਾ ਕਾਰਡ ਉੱਪਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਦੂਗਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਾਦੂਗਰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਡ ਫੈਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰਡ ਚੁਣਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜਾਦੂਗਰ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਅਤੇ ਤਿੱਖਾਪਨ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਾਰਡ ਚੁਣਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹੀ ਕਾਰਡ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਚੁਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਕਾਰਡ ਚੁਣਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਾਦੂਗਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦਾ ਕਾਰਡ ਚੁਣਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਕਾਰਡ ਖੁਦ ਚੁਣ ਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਾਦੂਗਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਕਾਰਡ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਾਦੂਗਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਕਾਰਡ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਜੋ ਤਰੀਕਾ ਵਰਤਦਾ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਦੂਗਰ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਿਵਾਜਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮਝਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ

ਪੱਤੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਾਦੂਗਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਪੱਤੇ ਨੂੰ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਦਰਸ਼ਕ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਗਏ ਪੱਤੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਹੁਣ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਦੀ ਹਥੇਲੀ ਨਾਲ ਪੱਤੇ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਦੀ ਗੁੱਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੱਤੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੱਤਾ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜਾਦੂਗਰ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਘੰਟਿਆਂ ਬੱਧੀ ਸੋਚਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਦ ਪੱਤੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜਾਦੂਗਰ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਅਤਿ-ਸੰਵੇਦੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਮੰਨਦੇ ਹੋ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਜਾਦੂਗਰ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਪੱਤੇ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਜਾਦੂਗਰ ਇਸ ਚਾਲ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਦੂਗਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਪੱਤਾ ਚੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਉਸ ਪੱਤੇ ਦਾ ਨਾਮ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਲਿਫਾਫੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਜਾਦੂ ਦਿਖਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਾਦੂਗਰ ਉਸ ਲਿਫਾਫੇ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਹੀ ਪੱਤਾ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੱਤੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜਾ ਪੱਤਾ ਚੁਣੋਗੇ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣ ਲਈ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਲਿਫਾਫਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਫਾਫਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਿਫਾਫੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖੇ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਉਸੇ ਪੱਤੇ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਾਦੂਗਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅੱਜ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਚਾਲ ਦੱਸਾਂਗਾ ਜੋ ਬਾਬਾ ਆਮ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਹਨ। ਜਾਦੂਗਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਪਾਊਡਰ ਦਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਮਰਕਿਊਰਿਕ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਰਸਾਇਣ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਦੂਈ ਸੁਆਹ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਹ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿੱਕਾ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਹ ਸਿੱਕਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਇਸ ਰਸਾਇਣ ਨੂੰ ਸਿੱਕੇ 'ਤੇ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਨੂੰ

ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਧੋਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਬਾ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿੱਕਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੁੱਠੀ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਤ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਕਾ ਉਸਦੀ ਮੁੱਠੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਰਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੰਨਾ ਗਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੁੱਠੀ ਖੋਲ੍ਹਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੱਠੀ ਖੋਲ੍ਹਣ 'ਤੇ ਬਾਬਾ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਕਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸੁਆਹ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਕਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਆਹ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਗਤ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਬਾ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਰਸਾਇਣ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਸ ਰਸਾਇਣ ਨੂੰ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਧਾਤ ਦੀ ਵਸਤੂ ਸੁਆਹ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਣੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਭਗਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧੋ ਕੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੁੱਠੀ ਵਿੱਚ ਸਿੱਕਾ ਬੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਰਸਾਇਣ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਕੇ ਨੂੰ ਸੁਆਹ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸੁਆਹ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਦਾ ਭਭੂਤ ਨਿਕਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਤਸਵੀਰ ਪੈਕ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਫਰੇਮ 'ਤੇ ਇਸ ਰਸਾਇਣ ਨੂੰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਭਗਤ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਤਸਵੀਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਫਰੇਮ 'ਤੇ ਲੱਗਿਆ ਰਸਾਇਣ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਦੀ ਨਮੀ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਫਰੇਮ ਸੁਆਹ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਉਸੇ ਸੁਆਹ ਨੂੰ ਭਭੂਤ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੰਦਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਰ੍ਹ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸ ਪ੍ਰਯੋਗ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪੱਤਰਕਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਬਾਬੇ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਕਿ ਬਾਬੇ ਨੇ ਇੱਕ ਸਿੱਕੇ ਨੂੰ ਸੁਆਹ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਕੇ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਗੁੰਮਰਾਹਕੁੰਨ ਲੇਖ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ

ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸਮਝ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਬਿਆਂ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਬਾਬਾ ਇੱਕ ਰਸਾਇਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵੀ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਵੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਸੰਪਾਦਕ ਨੇ ਇਹ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਬਾਬਾ ਜਾਂ ਪੱਤਰਕਾਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਾਠਕਾਂ ਤੋਂ ਸੈਂਕੜੇ ਪੱਤਰ ਮਿਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਇੱਕ ਬਾਬੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੈਸਾ ਲੁੱਟਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੰਤਾਂ ਅਤੇ ਬਾਬਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਇੱਥੇ ਦੱਸਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਸੰਤ, ਬਾਬੇ, ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਹਨ। ਸਮਝੋ ਕਿ ਅੱਜ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨੱਬੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਲੋਕ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਹਨ। ਇਸ ਸਭ ਕਾਰਨ, ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਅਲੋਪ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅੱਜ, ਸੱਚੇ ਸੰਤਾਂ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ-ਪ੍ਰੇਤ ਅਪਮਾਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਲੁਕਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਭੂਤਾਂ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਵਜੂਦ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉੱਠ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕ ਅਜੇ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਊਰਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਨ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋਗੇ ਕਿ ਅੱਜ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਵਾਲੇ 60 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਲੋਕ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਊਰਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹਨ।

****

ਊਰਜਾ ਥੈਰੇਪੀ

(ਊਰਜਾ ਇਲਾਜ)

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਊਰਜਾ ਇਲਾਜ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ; ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਜਾਣੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦੇਣਾ ਗਲਤ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਖੁਦ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ।

ਇਹ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਇਲਾਜ, ਛੋਹ ਥੈਰੇਪੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਊਰਜਾ ਦਵਾਈ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਹੈ ਜੋ ਸਰੀਰ, ਮਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਊਰਜਾ ਦੇ ਸੰਤੁਲਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਕਨੀਕ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਰੀਰਕ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬਿਮਾਰੀਆਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਿਹਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਇਲਾਜ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਊਰਜਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਊਰਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਬਹਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਊਰਜਾ ਇਲਾਜ ਤਕਨੀਕਾਂ ਹਨ, ਜੋ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਊਰਜਾ ਇਲਾਜ ਦੀਆਂ 3 ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਿਸਮਾਂ ਹਨ।

ਰੇਕੀ ਇਲਾਜ:

ਰੇਕੀ ਦੀ ਖੋਜ ਮੀਕਾਓ ਉਸੂਈ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰੇਕੀ ਸ਼ਬਦ ਦੋ ਜਾਪਾਨੀ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਰੀਈ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਰੱਬ ਦਾ ਗਿਆਨ" ਅਤੇ ਕੀ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਊਰਜਾ"। ਇਹ ਥੈਰੇਪੀ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਊਰਜਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਖਾਸ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਾਣਿਕ ਇਲਾਜ:

ਪ੍ਰਾਣਿਕ ਇਲਾਜ ਦੀ ਖੋਜ ਮਾਸਟਰ ਚੋਏ ਕੋਕ ਸੂਈ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਣਿਕ ਹੀਲਿੰਗ ਸਰੀਰ ਦੀ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰੀਰ ਦੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਥੈਰੇਪੀ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਆਭਾ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਥੈਰੇਪੀ ਵਿੱਚ, ਊਰਜਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇਪਣ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕੁਆਂਟਮ ਟਚ:

ਕੁਆਂਟਮ-ਟਚ ਰਿਚਰਡ ਗੋਰਡਨ ਦੁਆਰਾ ਖੋਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਆਂਟਮ ਹੀਲਿੰਗ ਥੈਰੇਪੀ ਗੂੰਜ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਸਾਹ ਰਾਹੀਂ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਊਰਜਾ ਦਾ ਪੱਧਰ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੁਆਂਟਮ ਹੀਲਿੰਗ ਦਾ ਸਰੀਰ ਦੀ ਇਮਿਊਨ ਸਿਸਟਮ 'ਤੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਊਰਜਾ ਇਲਾਜ ਤਰੀਕਿਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਰੇਕੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਪੜ੍ਹੀ। ਰੇਕੀ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਰੇਕੀ ਮਾਸਟਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਊਰਜਾ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣਿਕ ਹੀਲਿੰਗ ਅਤੇ ਕੁਆਂਟਮ ਹੀਲਿੰਗ 'ਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਦੀਖਿਆ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਤਿੰਨੋਂ ਤਰੀਕੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਇਸਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਊਰਜਾ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਆਭਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਿਮਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਸ ਆਭਾ ਦੇ ਊਰਜਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਬਿਮਾਰੀ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਭਾ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਜਿੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਆਭਾ ਓਨੀ ਹੀ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਆਭਾ ਕਈ ਮੀਟਰ ਤੱਕ ਫੈਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਬੁਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਆਭਾ ਵੀ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਆਭਾਮੰਡਲ ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਆਭਾਮੰਡਲ ਜਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੰਗ ਦਾ ਚੱਕਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਭਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਭਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਹੋਰ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਲਾਜਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਆਭਾ ਦੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਭਾ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਸਵੀਪਿੰਗ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ, ਉਹ ਇੱਕ ਕਟੋਰੇ ਵਿੱਚ ਨਮਕੀਨ ਪਾਣੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕੁਝ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨਮਕੀਨ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਆਭਾ ਦੀ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਊਰਜਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਮਕੀਨ ਪਾਣੀ ਉਸ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਸੋਖ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਝਾੜੂ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਪਿੰਡ ਦੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿਰ ਦਰਦ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਫਰਕ ਸਿਰਫ

ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੋਰ ਦੇ ਖੰਭ ਜਾਂ ਨਿੰਮ ਦੇ ਪੱਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਿੰਮ ਦੇ ਪੱਤੇ ਅਤੇ ਮੋਰ ਦੇ ਖੰਭ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਬਾਈਕਾਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ। ਝਾੜੂ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੋਗੀ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਊਰਜਾ ਵਹਾ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਰੋਗ ਮੁਕਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਸਾਡੇ ਇਹ ਸੰਤ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਸਾਡੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਊਰਜਾਵਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਵਿਆਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਹਰ ਰਸਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 5 ਔਰਤਾਂ ਲਾੜੇ-ਲਾੜੀ ਨੂੰ ਚੁੰਮਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕਦੇ ਹਲਦੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਕੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ? ਉਹ ਸਿਰਫ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਲਦੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸਨੂੰ ਰਸਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਈਏ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਧੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਵਰਤਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਲੱਭਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੱਟਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਉਸ 'ਤੇ ਊਰਜਾ ਥੈਰੇਪੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੱਟ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਹੁਣ ਦਰਦ ਵੱਛਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਊਰਜਾ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦਰਦ ਵੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲੱਗੀ ਕਿ ਪੱਟ ਦਾ ਦਰਦ ਕਿਵੇਂ ਘੱਟ ਹੋਇਆ? ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਪੱਟ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖਿਚਾਅ ਸੀ, ਫਿਰ ਦਰਦ ਕਿਵੇਂ ਘੱਟ ਹੋਇਆ? ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਆਯੁਰਵੇਦ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਰਦਾਂ ਨੂੰ ਵਾਤ ਰੋਗ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਤ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਹਵਾ, ਯਾਨੀ ਇਹ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਹਵਾ ਵਾਂਗ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ 'ਤੇ ਝੁਕ ਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਖੋਜਿਆ ਹੋਵੇਗਾ? ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਧੀ ਦਾ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਅਜ਼ਮਾਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲੀ। ਹਾਂ, ਕੁਝ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤੇ ਮਰੀਜ਼ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਮਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਪਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੈ।

****

ਸਵਾਮੀ ਜੀ

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਮਿਓਪੈਥਿਕ ਕਲੀਨਿਕ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਗਿਆਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਖਾਲੀ ਸਮਾਂ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਲੰਬੀ ਚਿੱਟੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਚਿੱਟਾ ਪਠਾਣੀ ਸੂਟ ਅਤੇ ਪਜਾਮਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕਲੀਨਿਕ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਰੀਜ਼ ਸਨ ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੁਲਾਕਾਤੀ ਸਨ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਸੀਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਏ। ਉਹ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਹਰ ਧਰਮ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸਦੇ ਕਲੀਨਿਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਵੀ ਹੋ ਗਿਆ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਮੰਤਰ ਸਾਧਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਮੰਤਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਫੜ ਲਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਕੁੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਵਸ਼ੀਕਰਨ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਉਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਢੰਗ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਾਧਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ 'ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੌਰਾਨ ਰੇਡੀਓ ਸੁਣਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਦੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ 'ਤੇ ਵਸ਼ੀਕਰਨ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੁੱਟ ਪਈ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਉਹ ਕਿਤਾਬ ਪਾੜ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮੰਤਰ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਇਕੱਠ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ "ਰੱਬ ਦੇ ਮਾਪੇ ਕੌਣ ਹਨ?" ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਝ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਰੱਬ ਦੇ ਮਾਪੇ ਲਾਲਚ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਜੇ ਉਹ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਲੋਕ ਰੱਬ ਦੀ ਭਾਲ ਨਾ ਕਰਦੇ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਜਵਾਬ ਤਰਕਪੂਰਨ ਪਾਇਆ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਕਹਾਵਤ ਸੁਣੀ ਹੋਵੇਗੀ "ਨਾ ਨੌਂ ਮਣ ਤੇਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਰਾਧਾ ਨੱਚੇਗੀ" ਪਰ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਧਾ ਕਿਸੇ ਤੇਲ ਵਾਲੇ ਦੀ ਧੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਨੌਂ ਮਣ ਤੇਲ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਹੀ ਉਹ ਕਿਉਂ ਨੱਚੇਗੀ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਹੀ ਜਵਾਬ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਕਹਾਵਤ ਖੁਦ ਗਲਤ ਹੈ। ਅਸਲ ਕਹਾਵਤ ਵੱਖਰੀ ਸੀ ਪਰ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸਲ ਕਹਾਵਤ ਸੀ "ਨਾ ਮਨਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਰਾਧਾ ਨੱਚੇਗੀ" ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜਵਾਬ ਤਰਕਪੂਰਨ ਪਾਇਆ।

ਇੱਕ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦਾ ਆਦਮੀ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਸਨ। ਓਸ਼ੋ ਦਾ ਸੰਸਥਾਨ

ਉਹ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਮੁਖੀ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਓਸ਼ੋ ਤੋਂ ਦੀਖਿਆ ਲਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ - ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੀਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਨਾਲ ਚੇਲੇ ਦੇ ਮੱਥੇ ਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਚੇਲਾ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੀਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਮੇਰੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਾ ਤਾਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਤੰਤਰ-ਮੰਤਰ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਮੰਨਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਰਾਹੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਧਿਆਨ ਕੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਧਿਆਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਕਾਗਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਮੰਨਣ ਦੀ ਗਲਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਦਰਸ਼ਨ ਕ੍ਰਿਆ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਧਿਆਨ ਕ੍ਰਿਆ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਯੋਗ। ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮਾਲਾ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਕਸਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਲਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰੋ - ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਯਾਦ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੈ, ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੈ। ਅਣਗਿਣਤ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਚਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ

ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿ ਇਹ ਵਾਪਰੇ ਪਰ ਇਹ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਲਗਾਤਾਰ ਸੋਚ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਧਿਆਨ ਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਬੇਲੋੜੀਆਂ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਅੰਦਰੋਂ ਜਾਗਣਾ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰਹੀਣ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ।

ਬੋਧੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ 'ਐਪ ਦੀਪੋ ਭਵ' ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਆਪਣੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਬਣੋ। ਗੌਤਮ ਬੁੱਧ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਆਪਣੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਬਣੋ (ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਣੋ)। ਧਿਆਨ ਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤੱਤ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

5000 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼ਿਵ ਨੇ ਵਿਗਿਆਨ ਭੈਰਵ ਤੰਤਰ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੀ ਸੀ। ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ, ਪਾਰਵਤੀ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੀ ਹੈ---

1.
ਹੇ ਸ਼ਿਵ, ਤੁਹਾਡੀ ਅਸਲੀਅਤ ਕੀ ਹੈ?

2.
ਇਹ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਕੀ ਹੈ ਜੋ ਅਜੂਬਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?

3.
ਇਸ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ ਬੀਜ ਕੀ ਹੈ?

4.
ਉਹ ਕੇਂਦਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਲੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ?

5.
ਇਸ ਬਦਲਦੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕੀ ਹੈ?

6.

ਸਪੇਸ ਅਤੇ ਸਮੇਂ, ਨਾਮ ਅਤੇ ਵਰਣਨ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉੱਠ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਮੇਰੇ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੋ।

ਫਿਰ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵ ਨੇ ਅੰਤਮ ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ 112 ਧਿਆਨ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਆਨ ਤਕਨੀਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਮੱਠ ਅਤੇ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਸਰਕਾਰ-ਏ-ਹਜ਼ੂਰ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਸੂਫੀ ਸੰਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ। ਸਰਕਾਰ-ਏ-ਹਜ਼ੂਰ ਹੁਣ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਏ ਹਨ ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਸਰਕਾਰ-ਏ-ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਸਾਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 50 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਮਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਈ ਚਮਤਕਾਰ ਦੇਖੇ ਜਾਂ ਸੁਣੇ ਹਨ? ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੋ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਗੁਪਤਾ ਜੀ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਾਰਡ ਕੌਂਸਲਰ ਹਨ, ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਰਕਾਰ-ਏ-ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਉਰਸ 'ਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣ ਗਏ ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ-ਏ-ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਇੱਥੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ ਚਲੇ ਜਾਓ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਗੁਪਤਾ ਜੀ ਉਸ ਰਾਤ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੇ। ਰਾਤ ਦੇ ਲਗਭਗ 2 ਵਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦੋ ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਸਵੇਰੇ ਲੋਕ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਕਿ ਗੋਲੀਆਂ ਕਿਸਨੇ ਚਲਾਈਆਂ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਰਕਾਰ-ਏ-ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਚਲਾਈਆਂ ਹਨ। ਗੁਪਤਾ ਜੀ ਸਵੇਰੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ।

ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ 10-12 ਡਾਕੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਭੱਜ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਗੋਲੀਆਂ ਕਿੱਥੋਂ ਚਲਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦੋ ਡਾਕੂ ਮਾਰੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਰੇ ਡਾਕੂ ਭੱਜ ਗਏ। ਗੁਪਤਾ ਜੀ ਸਮਝ ਗਏ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਗੁਪਤਾ ਜੀ ਦਰਗਾਹ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਭੱਜ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਦੂਰ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਦੱਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ। ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਬਲੱਡ ਕੈਂਸਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ। ਬਿਨਾਂ ਬੁਲਾਏ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਮਨ੍ਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਦੁਚਿੱਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਇੰਨਾ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਦਰਗਾਹ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਮੈਂ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਫਿਰ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਲੱਡ ਕੈਂਸਰ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਖੂਨ ਦੀ ਕਮੀ ਹੈ, ਜਾਓ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਖੂਨ ਚੜ੍ਹਾਓ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਦਿਓ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਆਗਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਲਿਆਓ। ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੈਂ ਉਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਖੂਨ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਝ ਦਵਾਈਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੈਂਸਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਪਾਇਆ ਗਿਆ।

****

ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ

ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁੰਡਾ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ। ਉਹ ਮੁੰਡਾ 20-22 ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵੱਧ ਗਈ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਉਸਦੀ ਹੋਂਦ ਜਾਂ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਮੰਤਰ ਕਾਰਨ ਭੱਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦ ਤਰਕਪੂਰਨ ਲੱਗੇ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।

ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਧਵਾ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਧਵਾ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਆਮਦਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਗਿਆਨ ਸਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਸਰੋਤ ਕੀ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਆਮਦਨ ਕਮਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਅਕਸਰ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨਵੀਂ ਸਾਧਨਾ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਆਮਦਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਭੂਤ ਤੰਤਰ ਮੰਤਰ ਅਤੇ ਸਿੱਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਇੱਛਾ ਹੈ, ਕੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੋਬਾਈਲ ਨੰਬਰ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸ ਤੋਂ ਸਮਾਂ ਲੈਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੰਤਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਦੋਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ? ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਡਰਪੋਕ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਦੇਖ ਕੇ ਰਕਸ਼ਾ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਮੰਤਰ

ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੋਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਭੱਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਹਰ ਰਾਤ ਇਸ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੁਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿ ਸਕਾਂ।

ਮੇਰੇ ਘਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ 10 ਸਾਲ ਦੀ ਕੁੜੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਲਗਭਗ 11 ਵਜੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਈ ਅਤੇ ਕੰਬਣ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋ ਡਰਾਉਣੇ ਲੋਕ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਡਰ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਲਗਾਤਾਰ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਣਕਾਰ ਮੌਲਵੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਰਾਤ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੌਲਵੀ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲੇਗਾ ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਹਿਮੂਦ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਕੁੜੀ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ, ਮੈਨੂੰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕੁੜੀ ਦਾ ਡਰ ਘੱਟ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮੰਤਰਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਉਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੂੰ ਕੁਝ ਕਰੇਂ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰੇਂ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਆ, ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਘਰ ਗਿਆ। ਕੁੜੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਵੇਖਦੀ ਹੈਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਰਕਸ਼ਾ ਮੰਤਰ ਪਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਭੂਤਾਂ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੋਲ ਇਸ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਉਹ ਭੱਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਹੀ ਮੰਤਰ ਜਾਪਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਕੁੜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਮੇਰਾ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਧ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਉੱਡਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਕੁੜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੋਂ ਵੀ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਦਾ ਡਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਘਟਨਾ

ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਮੰਤਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਹਿਪਨੋਟਿਜ਼ਮ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਦੇਖੀ ਅਤੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦ ਲਿਆ। ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਿਪਨੋਟਿਜ਼ਮ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

****

ਹਿਪਨੋਸਿਸ (ਹਿਪਨੋਟਿਜ਼ਮ)

ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੀ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਦਿਆ ਦਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸਨੂੰ 'ਪ੍ਰਾਣ-ਵਿਦਿਆ', 'ਤ੍ਰਿਕਲ ਵਿਦਿਆ', ਮੋਹਿਨੀ ਅਤੇ ਵਸ਼ੀਕਰਨ ਵਿਦਿਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਿਜ਼ਮ ਕਿਹਾ ਜਾਣ ਲੱਗਾ। ਹਿਪਨੋਟਿਜ਼ਮ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਹਿਪਨੋਸ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਨੀਂਦ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ 'ਹਿਪਨੋਟਿਜ਼ਮ' ਸ਼ਬਦ 'ਹਿਪਨੋਟਿਜ਼ਮ' ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਸੂਖਮ ਹੈ।

ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸਮੂਹਿਕ ਕਤਲੇਆਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਿਟਲਰ ਨੇ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਇਹ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ। ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਿਟਲਰ ਕਈ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਿਸਟਰੀਕਲ ਅੰਨ੍ਹਾਪਣ ਸੀ। ਡੇਲੀ ਮੇਲ ਦੀ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਲਾਜ ਦੌਰਾਨ, ਹਿਟਲਰ ਡਾਕਟਰ ਐਡਮੰਡ ਫੋਸਟਰ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਇਲਾਜ ਵਿੱਚ ਹਿਪਨੋਟਿਜ਼ਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਲਾਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਿਟਲਰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਰਮਨੀ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕਤਲੇਆਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਲੱਖਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਡਾ. ਐਡਮੰਡ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵਿਸ ਡਾਕਟਰ ਪੈਰਾਸੇਲਸੀਅਸ (ਪੈਰਾਸੇਲਸਸ) ਪੰਦਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦਰਦ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਹੋਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਅਨੱਸਥੀਸੀਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਸੰਕਰਮਿਤ ਲੱਤ, ਹੱਥ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਕੱਟਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੂਨਾਨ ਵਿੱਚ, ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਮ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਮੰਦਰ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੀਂਦ ਦੇ ਮੰਦਰ, ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਮੰਦਰ ਜਾਂ ਐਸਕਲੇਪੀਅਸ ਦਾ ਮੰਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਡਾਕਟਰ, ਐਸਕਲੇਪੀਅਸ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਸਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਯੂਨਾਨੀ ਮਿਥਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਰੱਬ ਦਾ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਸਕਲੇਪੀਅਸ ਨੂੰ ਇੰਨਾ

ਹੁਨਰਮੰਦ ਡਾਕਟਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜੀਉਂਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਰੀਜ਼ ਇਸ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਐਸਕਲੇਪਿਅਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣਗੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਇਲਾਜ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਰਤਾਂਤ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਬਿਰਤਾਂਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। 350 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਤਿੰਨ ਵੱਡੇ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੇ ਬੋਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ 70 ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਮ, ਕੇਸ ਇਤਿਹਾਸ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਮੱਸਿਆ ਨਾਲ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਠੀਕ ਹੋਏ ਸਨ।

ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਾਧੂਆਂ ਅਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਧੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤ੍ਰਾਟਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸੰਮੋਹਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਭਿਆਸੀ ਨੂੰ ਭੂਤਕਾਲ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇਖਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਲੋਕ ਕਾਲਾ ਜਾਦੂ ਸਿੱਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸੰਮੋਹਨ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਲੋਕ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਇਹ ਕਲਾ ਲਗਭਗ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ। ਤ੍ਰਾਟਕ ਅਤੇ ਮੋਹਿਨੀ ਸੰਮੋਹਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ, ਇਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਸ਼ੀਕਰਨ ਕਰਕੇ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਅਚੇਤ ਮਨ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤਰੀਕੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਤਰੀਕੇ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ, ਇਹ ਦੋ ਤਰੀਕੇ ਹਨ,

ਪਹਿਲਾ ਤ੍ਰਾਟਕ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਧਿਆਨ ਹੈ।

ਤ੍ਰਾਟਕ ਕੀ ਹੈ - ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਜਾਂ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਝਪਕਦੇ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਤ੍ਰਾਟਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ, ਅਭਿਆਸੀ ਮਨ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਲਦੀ

ਹੋਈ ਮੋਮਬੱਤੀ, ਪੈਂਡੂਲਮ ਜਾਂ ਲਾਲ ਬੱਲਬ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਹੋ ਸਕੇ ਬਿਨਾਂ ਝਪਕਦੇ ਦੇਖਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੰਤਰਾਂ ਦਾ ਜਾਪ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤ੍ਰਾਟਕ ਸਾਧਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ 5 ਮਿੰਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਤ੍ਰਾਟਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਨਾਂ ਝਪਕਦੇ 5 ਮਿੰਟ ਦੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਤ੍ਰਾਟਕ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ 1 ਘੰਟੇ ਤੱਕ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਦਰਦ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਇਹ ਸਾਧਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

****

ਲੋਨਾ ਚਮਾਰਿਨ

ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਗਿਆ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਤੰਤਰ ਮੰਤਰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਸਮਾਈਲ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਿਆ ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦੇਣੇ ਪੈਣਗੇ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਮੈਂ ਪੈਸੇ ਦੇ ਕੇ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋਨਾ ਚਮਾਰਿਨ ਦਾ ਮੰਤਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਇਸ ਮੰਤਰ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਮੰਤਰ ਦਾ ਪਾਠ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ 41 ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋਨਾ ਚਮਾਰਿਨ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਲੋਨਾ ਚਮਾਰਿਨ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਭੂਤਾਂ ਜਾਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕੋਗੇ, ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਸ਼ੀਕਰਨ ਵੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਭੂਤ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮੰਤਰ ਦੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਫਾਇਦੇ ਜਾਣ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਾਧਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਸਾਧਨਾ ਦੇ 7 ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਕੁਝ ਮੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੋਨਾ ਚਮਾਰਿਨ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤਾਂਤਰਿਕ ਲੋਨਾ ਚਮਾਰਿਨ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਸੁਰੀ ਸਾਧਨਾ ਹੈ। ਸਾਧਨਾ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤਾਂਤਰਿਕ ਲੋਨਾ ਚਮਾਰਿਨ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਲੋਨਾ ਚਮਾਰਿਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਲੋਨਾ ਚਮਾਰਿਨ ਇੱਕ ਬਦਸੂਰਤ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਦੰਦ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਗੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਨੰਗੀ ਹੋ ਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੈਕਸ ਕਰਨ ਲਈ ਭਰਮਾਏਗੀ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਚਾਹੇ ਸੈਕਸ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਧਕ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਵੀ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਹਾਡਾ ਸੁਭਾਅ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬਦਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ

ਕਾਮੀ, ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ, ਆਦੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਸਿੱਧੀ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਮੈਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਾਧਨਾ "**ਕਰਨ ਪਿਸ਼ਾਚਿਨੀ ਸਾਧਨਾ**" ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸਿੱਧੀ ਬਾਰੇ ਇੰਟਰਨੈੱਟ 'ਤੇ ਮੰਤਰ ਅਤੇ ਸਾਧਨਾ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ। ਜੋਤਸ਼ੀ, ਹਥੇਲੀ ਵਿਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਜੋਤਸ਼ੀ ਇਸ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਭੂਤਕਾਲ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨ ਲੋਕ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜਾਂ ਇੰਟਰਨੈਟ 'ਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਇਸਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਾਮ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਪਚਾਸੀਕ ਸਾਧਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਦਾ ਅੰਤ ਲੋਨਾ ਚਮਾਰਿਨ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਜਾਣੋ ਕਿ ਇੱਕ ਕਰਨ ਪਿਚਾਸੀ ਸਿੱਧੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਭੂਤਕਾਲ ਬਾਰੇ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਤੁਹਾਡਾ ਭਵਿੱਖ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ। ਭਵਿੱਖ ਉਹ ਜੋਤਸ਼ੀ ਖੁਦ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਭੂਤਕਾਲ ਬਾਰੇ ਇੰਨੀ ਸਹੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹਰ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਨਾ ਪਓ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣੋ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿੱਧੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਤਾਂਤਰਿਕ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦਿਵਾ ਸਕਦਾ।

ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਮੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਿੱਧ ਕਰਾਂਗਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਮੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੰਤਰ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਕੁਝ ਵਾਕ ਜਾਂ ਆਇਤਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮੰਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਗੱਲ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਬਜਰੰਗ ਬਾਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੰਕਤੀ ਹੈ -

ਭੂਤ, ਪ੍ਰੀਤ, ਪਿਸ਼ਾਚ ਨਿਸਾਚਰ। ਅਗਿਨ ਬੇਤਾਲ ਕਾਲ ਮਾਰੀ

ਇਨਹੇਂ ਮਾਰੂ, ਤੋਹੀ ਸਪਤ ਰਾਮ ਕੀ। ਰਾਖੂ ਨਾਥ ਮਰਜਾਦ ਨਾਮ ਕੀ।

ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਾਕ ਨੂੰ ਮੰਤਰ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭੂਤਾਂ, ਆਤਮਾਵਾਂ, ਪਿਸ਼ਾਚਾਂ ਅਤੇ ਵੇਤਾਲਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੂਰੇ ਬਜਰੰਗ ਬਾਣ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਮੰਤਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਹਰ ਨਾਮ ਨੂੰ ਮੰਤਰ ਵਜੋਂ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਰਾਨ ਵਿੱਚ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ 99 ਨਾਮ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੋਕ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਅਲ ਰਜ਼ਾਕ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ, ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰ ਹੋ, ਤਾਂ ਅਲ ਰਜ਼ਾਕ ਦਾ ਜਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਦੇਵੇਗਾ।

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ, ਮੈਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲੀ।

****

ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ

ਮੰਤਰ ਸਿੱਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਪੁੱਛੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਇਸਲਾਮੀ ਮੰਤਰਾਂ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ? ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਸਲਾਮੀ ਮੰਤਰਾਂ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣਨਾ ਜਾਂ ਸੁੰਨਤ ਕਰਵਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ?

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੁੰਨਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਹੁੰਦਾ।

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੁਸਲਿਮ ਮੰਤਰਾਂ ਦਾ ਜਾਪ ਸਿਰਫ਼ ਪੱਛਮ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਉਸਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦੱਸਾਂਗਾ- ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੱਕਾ ਮਦੀਨਾ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਥੱਕ ਗਏ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਏ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੀ ਕੁਫ਼ਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਮੱਕੇ ਵੱਲ ਪੈਰ ਰੱਖ ਕੇ ਸੌਂ ਰਹੇ ਹੋ।" ਇਸ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਭਰਾ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਮੈਂ ਵੀ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਮੋੜੋ ਜਿੱਥੇ ਮੱਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਕੀਤਾ ਪਰ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਵੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਮੋੜਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੱਕਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅੱਲ੍ਹਾ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ, ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਉਸਦਾ ਰਾਜ ਹੈ।

ਫਿਰ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮਾਲਾ ਕਿਸ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਬਣਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਿੰਦੂ ਕੰਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਲਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਰ ਕੰਮ ਲਈ ਰੁਦਰਕਸ਼, ਭਗਵਾਨ ਸ਼ੰਕਰ ਲਈ ਆਕ, ਲਕਸ਼ਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਮਲ ਗੱਟੇ ਅਤੇ ਮਾਰਨ ਲਈ ਹੱਡੀ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਲਾਮ ਵਿੱਚ, ਹਕੀਕ ਮਾਲਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਲਾ ਵਰਤ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਮਾਲਾ ਦਾ ਕੰਮ ਮੰਤਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਵੀ ਗਿਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੰਤਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਨਿਰਧਾਰਤ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਲਈ 2 ਘੰਟੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਘੜੀ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਬਿਨਾਂ ਮਾਲਾ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ 2 ਘੰਟੇ ਜਾਪ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ।

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਦਿਨ ਜਾਂ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਜਾਪ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ?

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਚੰਗਾ ਮਹੂਰਤ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਾਮ ਵਿੱਚ ਜੁਮੇ ਦਾ ਦਿਨ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਸਿੱਧੀ ਲਈ ਗੁਰੂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ?

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਾਧਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ ਗੁਰੂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਗੁਰੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਸਾਧਨਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਸਮੱਸਿਆ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਮੰਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮੰਤਰ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਮੰਤਰ ਦੇ ਦੇਵਤੇ ਅਤੇ ਗਾਹਕ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਕੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਪਛਾਣਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੰਤਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਕੀ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ?

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਧੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਸੌਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਅੰਦਰੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਾਹਰੋਂ ਨਹੀਂ। ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ, ਪੂਜਾ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਲੋਕ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਨ। ਉਹ ਮੰਤਰ ਹੈ --- **ਓਮ** , ਭਾਵੇਂ ਅਸ਼ੁੱਧ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਸ਼ੁੱਧ, ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਕਮਲ-ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਬਾਹਰੋਂ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ - ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਸ਼ੁੱਧ, ਅਪਵਿੱਤਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਪੁੰਡਰੀਕਸ਼ਾ (ਭਗਵਾਨ ਵਿਸ਼ਨੂੰ) ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਬਾਹਰੋਂ ਅਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਮੰਤਰ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਣ ਨਾਲ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਭੂਤ ਕੱਢਣ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਇਹ ਕਦੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਭੂਤ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭੂਤ ਕੱਢਣ ਵੇਲੇ, ਉਹ ਵੀ ਭੇਜਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਭੂਤ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਭੂਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਉਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਭਜਾਉਣਾ ਮੇਰੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਮੰਤਰ ਨਾਲ ਭਜਾ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੌਣ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਔਰਤਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਹੈ?

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਦੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੌਸਮ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਤਬਦੀਲੀ 'ਤੇ ਜ਼ੁਕਾਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦਹੀਂ, ਮੱਛੀ, ਅਮਰੂਦ ਆਦਿ ਖਾਣ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ੁਕਾਮ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਹੀਂ, ਮੱਛੀ ਅਤੇ ਅਮਰੂਦ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਕੁਝ ਵੀ ਖਾਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਮੋਟੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਘਿਓ ਖਾ ਲੈਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਤਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਬਣਤਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੋਵੇ। ਵਸ਼ੀਕਰਨ ਮੰਤਰਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚੋਗੇ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮੰਤਰ ਗਲਤ ਹੈ ਜਾਂ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਜੇ ਦੇ ਵਸ਼ੀਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮੰਤਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਹਾਵਤ ਸੁਣੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਭਾਬੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਹਾਵਤ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਗਰੀਬ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਸਾਦੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਹਰ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਦਬਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਦੀ ਬੇਸਹਾਰਾ, ਚਰਿੱਤਰਹੀਣ, ਚਰਿੱਤਰਹੀਣ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਭਾਬੀ ਕਹਿਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਹਰ ਕੋਈ ਉਸਦੀ ਭੈਣ, ਦੀਦੀ ਜਾਂ ਮੈਡਮ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਗੱਲ ਇੱਥੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ ਮੰਤਰ ਦੇ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਕੌਣ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ?

ਇਸਲਾਮੀ ਮਾਨਤਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਹਰ ਮੰਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮੁਵੱਕਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਧਕ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਕਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੁਲੇਮਾਨੀ ਤੰਤਰ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਮੁਵੱਕਿਲ ਜਿਨ ਜਿਨਤ ਨਾਲੋਂ ਕਈ ਗੁਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਮੁਵੱਕਿਲ ਕੋਲ ਹਜ਼ਾਰ ਜਿਨਾਂ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਇਸਲਾਮ ਵਿੱਚ, ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਤ ਕਿਹਾ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਮੁਵੱਕਿਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਰੱਖਿਆਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਵੀ ਹੈ।

ਕੀ ਮੰਤਰ ਅਤੇ ਤੰਤਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭੂਤ ਹਨ?

ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲੋਕ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕਈ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਖੁਦ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ 90 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣਗੇ। ਅੱਜ ਵੀ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ, ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸ਼ੈਤਾਨ ਭਜਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਇਸ ਲਈ ਜਾਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਲਾਜੀ, ਕਟੌਜਾ ਸ਼ਰੀਫ ਆਦਿ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਜਾ ਕੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਪੁੱਛਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਸੱਚਾਈ ਤੁਰੰਤ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਵੇਗੀ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਸੋਚੋ, ਕੀ ਇਹ ਸਭ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਹੈ?

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਹਨੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕੰਮ ਅਕਸਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਨੇਰੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦੀਵਿਆਂ ਦੀ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਧੂੰਆਂ ਫੈਲਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਢੋਲ ਵਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਾਹਮਣੇ ਅੱਗ ਜਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਖੋਪੜੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿੰਦੂਰ ਨਾਲ ਲਿਬੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਡਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਮਾਨਸਿਕ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਮਰੀਜ਼ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਉਹ ਡਰ ਕਾਰਨ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਮਿਰਚਾਂ ਦਾ ਧੂੰਆਂ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਮਰੀਜ਼ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਹਿੱਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਆਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਮੈਂ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਭੂਤ ਗ੍ਰਸਤ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਪੂਰੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਧੂਪਾਂ ਜਗਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖੀ ਖੋਪੜੀ ਜਾਂ ਡਰਾਉਣੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੂੰਹਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਟਦਾ ਹਾਂ, ਨਾ ਹੀ ਉੱਥੇ ਢੋਲ ਵਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਭੂਤ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੱਢੇ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਹੈ?

ਭੂਤ ਕਿਹੜੇ ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹਨ?

ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਪੰਜ ਤੱਤਾਂ, ਧਰਤੀ, ਪਾਣੀ, ਹਵਾ, ਅੱਗ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਤੱਤ ਘਾਤਕ ਹਨ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਸੂਖਮ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਸਰੀਰ ਸਿਰਫ਼ ਹਵਾ, ਅੱਗ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋ ਤੱਤ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕੀ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜਿਨਾਂ ਕੋਲ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭੂਤ ਕੱਢਣ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਕੁੱਟਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ?

ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੀਰ ਉਸਦਾ ਹੈ। ਭੂਤ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮੰਤਰਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਂ ਸਾੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਾਈਨ ਦੇ 90% ਲੋਕ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਹਨ ਜੋ ਇਹ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਕੀ ਇਸ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਲੈਣਾ ਗਲਤ ਹੈ?

ਕੁਝ ਮੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਵਾਅਦਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਲਓਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੱਪ ਦਾ ਜ਼ਹਿਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਮੰਤਰ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਮੰਤਰ ਪੈਸੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲੈਣਗੇ?

ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਇਹ ਕੰਮ ਹਰ ਸਮੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਕਿਵੇਂ ਚਲਾਉਣਗੇ, ਡਾਕਟਰ ਵੀ ਪੈਸੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਠੀਕ ਹੈ?

ਕੀ ਭੂਤ ਵੀ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ?

ਉਹ ਬਹੁਤ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਕਦੇ ਵੀ ਝੂਠ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕੀ ਉਹ ਭੇਟ ਸਮੱਗਰੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ?

ਨਹੀਂ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦੇ, ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਖਾਣਗੇ? ਉਹ ਸਿਰਫ ਇਸਦਾ ਸੁਆਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਉੱਪਰ ਕਹੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਕੀ ਮੰਤਰ ਸਿੱਧੀ ਬਿਨਾਂ ਮੁਹੂਰਤ, ਮਾਲਾ ਅਤੇ ਸਹੀ ਉਚਾਰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਫੈਲਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਜਾਣ ਲਓ ਕਿ ਵੈਦਿਕ, ਤਾਂਤਰਿਕ, ਸਾਬਰ, ਇਸਲਾਮੀ ਆਦਿ ਵਰਗੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੰਤਰ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਮੰਤਰਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਵੈਦਿਕ ਮੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਹੂਰਤ, ਨਕਸ਼ਤਰ ਦਿਸ਼ਾ, ਰਿਸ਼ੀਆਂ, ਕਰਨਿਆ, ਵਿਨਿਯੋਗ ਆਦਿ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਵੀ ਸਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਮੰਤਰ ਇੰਨੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਕਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗਾਇਤਰੀ ਮੰਤਰ, ਦੁਰਗਾ ਸਪਤਸ਼ਤੀ ਆਦਿ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਕਰੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਉਕਰਾ ਕਰੋ, ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਮੰਤਰਾਂ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਬਹੁਤ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਅੰਤਰ ਵੀ ਇਸਦੇ ਅਰਥ ਬਦਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਮੰਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ

ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਦਲਿਤਾਂ ਅਤੇ ਨੀਵੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਨੀਵੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਛੂਤ-ਛਾਤ ਫੈਲਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੰਤਰ ਸਾਧਨਾ ਸਰੀਰਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਉਪਾਅ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਨੀਵੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਵੀ ਮੰਤਰਾਂ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਕੇ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਭਗਵਾਨ ਸ਼ੰਕਰ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੰਤਰਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ। ਤਾਂਤਰਿਕ ਅਤੇ ਔਘੜ ਮੰਤਰਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਗੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਵੀ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਰ ਮੰਤਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਪੇਂਡੂ ਲੋਕ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰ ਸਕਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸਬਰ ਮੰਤਰ ਆਮ ਬੋਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਮੰਤਰ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਬਰ ਮੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ, ਹਿੰਦੀ, ਮਲਿਆਲਮ, ਕੰਨੜ, ਗੁਜਰਾਤੀ ਜਾਂ ਤਾਮਿਲ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਤ ਰੂਪ ਜਾਂ ਸ਼ੁੱਧ ਖੇਤਰੀ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਪੇਂਡੂ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੀ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਕੇ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਬਰ ਮੰਤਰਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸ਼ਿਵ, ਗੁਰੂ ਮਤਸਯੇਂਦਰ ਨਾਥ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਹਨ। ਸ਼ੈਵ ਧਰਮ ਦੀ ਨਾਥ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਆਦਿਵਾਸੀਆਂ, ਖਾਨਾਬਦੋਸ਼ਾਂ, ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਜਾਦੂਗਰਾਂ, ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਹੋਰ ਕਬੀਲਿਆਂ ਦੇ ਮੰਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਰਅਸਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਰ ਮੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਵਜ੍ਰਦਾਕਿਨੀ ਜਾਂ ਵਜਰਾਤਰ ਤੋਂ ਹੇਠਲੇ ਤਾਮਸਿਕ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੰਮ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਤਰਪਣ, ਨਿਆਸ, ਅਨੁਸ਼ਟਨ, ਹਵਨ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ਬਰ ਮੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਮਾਸੂਮ ਬੱਚਾ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਚਾਹੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜ਼ਿੱਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਭਗਤ ਆਪਣੀ ਦੇਵੀ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਨਾਲ ਜ਼ਿੱਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੇਵਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਮੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੀਖਿਆ ਦੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਨੁੰਮਾਨ ਚਾਲੀਸਾ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਦੀਖਿਆ ਲੈਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ? ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਉਚਾਰਨ ਵਿੱਚ

ਗਲਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਰਾਮ ਨੂੰ ਰਾਮ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਪਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹੀ ਨਤੀਜਾ ਮਿਲੇਗਾ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੰਦਰਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕੀਲਾ ਕਿਉਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਰਾਜ਼ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਊਰਜਾ ਦਾ ਵਿਗਿਆਨ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਆਕਾਰ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਊਰਜਾ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦਾ ਆਧਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਪਤਲੀ ਨੁਕੀਲੀ ਚੀਜ਼ ਊਰਜਾ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਰੇਡੀਓ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਰੇਡੀਓ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਫੜਦਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸਦਾ ਐਂਟੀਨਾ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਉੱਚਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਇਹ ਚੰਗੇ ਸਿਗਨਲ ਫੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਉਪਕਰਣ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਸਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਊਰਜਾ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨਾ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਆਕਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਮੰਦਰਾਂ ਦੀ ਚੋਟੀ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਤਿੱਖੀ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੰਦਰ ਕਿਉਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ? ਉਹ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਊਰਜਾ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਸਟੋਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਘੱਟ ਊਰਜਾ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਜਾਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਲੋਕ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਊਰਜਾਵਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇਸਦੀ ਚੋਟੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਊਰਜਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਲਈ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੂਜਾ ਸਥਾਨਾਂ ਦਾ ਆਕਾਰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੋਟੀਆਂ ਪਤਲੀਆਂ, ਲੰਬੀਆਂ ਅਤੇ ਤਿੱਖੀਆਂ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮੰਦਰਾਂ, ਚਰਚਾਂ ਜਾਂ ਮਸਜਿਦਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਉਹ ਇਸ ਆਕਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਊਰਜਾ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਆਕਾਰ ਇਸਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਧਿਆਨ ਕੀ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਵੀ ਧਿਆਨ ਕਰੋ, ਇਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਮਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋਗੇ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਊਰਜਾ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਊਰਜਾ ਖਿੰਡੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਸੋਚੋ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ? ਧਿਆਨ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਇਸ ਨਾਲ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਦੇ ਅਭਿਆਸੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦੇਖੋ, ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਇੱਕ ਊਰਜਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ (ਤੁਸੀਂ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਲਈ ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਆਵੇ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ)। ਇੱਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਕਈ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਊਰਜਾ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੇਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਸਾੜ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਧਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਕੱਟ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਜ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

****

ਮੇਰੀ ਮੰਤਰ ਸਿੱਧੀ

ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਰਕਸ਼ਾ ਮੰਤਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਦੀ ਸਾਧਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਗਲਤ ਕੰਮ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਮੈਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਮੰਤਰ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਮੰਤਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣਾ, ਤਾਵੀਜ਼ ਬਣਾਉਣਾ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਾਠ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸਨੂੰ ਚਾਰੇ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਫੂਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਵਿਅਕਤੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭੂਤ ਚਿੰਬੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਪਾਣੀ 'ਤੇ ਪਾਠ ਕਰੋ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਲਾਓ, ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਤਾਵੀਜ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਸ ਮੰਤਰ ਨੂੰ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਲਿਖੋ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨਾਓ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਯਾਤੁਲ ਕੁਰਸੀ ਮੰਤਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੁਰਾਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮੰਤਰ ਹੈ। ਅਯਾਤੁਲ ਕੁਰਸੀ ਨੂੰ ਚੌਥਾ ਕੁਰਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਅਯਾਤੁਲ ਕੁਰਸੀ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਲਈ ਸਵਰਗ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹੋ, ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਜਾਣੋ, ਤਾਂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦਾ ਪੂਰਾ ਲਾਭ ਮਿਲੇਗਾ। ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਮੰਤਰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਰਬੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਉਰਦੂ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਵੀ ਗਲਤ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਆਇਤ-ਉਲ-ਕੁਰਸੀ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜੋ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਬਿਸਮਿਲਾਹ ਹੀਰ ਰਹਿਮਾਨਿਰ ਰਹੀਮ

ਅੱਲ੍ਹਾਹੁ ਲਾ ਇਲਾਹਾ ਇੱਲ੍ਹਾ ਅੱਲ੍ਹਾਹੁ ਅਲ ਹੈਯੂਲ ਕਯਯੂਮ ਲਤਾ'ਖੁਜੁ ਸਿਨਾਤੁਵ ਵਾਲਾ ਨੌਮ ਲਹੂ ਮਾ ਫਿਸ ਸਮਾਵਤੀ ਵਾਮਾ ਫਿਲ ਆਰਜ਼ ਮੈਨ ਜ਼ਲ ਲਾਜ਼ੀ ਯਸ਼ ਫੂ ਇੰਦਾਹੂ ਇਲਾ ਬੀ ਇਜਨੀਹ ਯਾਅਲਮੂ ਮਾ ਬਾਇਨਾ ਅਯਦੀ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਮਾ ਖਲਫਾਹੂਮ ਇਮਿਯਿਲਾਯਿਮਾਲਾਯੀਲਾ ਸ਼ਾ.. ਅਵਾਸੀਆ ਕੁਰਸੀਯੂ ਹੁਸ ਸਮਾਵਤੀ ਵਾਲ ਆਰਜ਼ ਵਾਲਾ ਯਾਉ ਦੁਹੂ ਹਿਫਜ਼ੁਹੁਮਾ ਵਹੂਵਾਲ ਅਲੀਉਲ ਅਜ਼ੀਮ।

ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ------

ਮੈਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ

ਅੱਲ੍ਹਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਅਮਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹੇਗਾ। ਨਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੀਂਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨੀਂਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਕੁਝ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਸਭ ਉਸੇ ਦਾ ਹੈ। ਕੌਣ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੀ ਆਗਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸੇਵਕ ਉਸਦੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਿਵਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਜੋ ਅੱਲ੍ਹਾ ਖੁਦ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਤਖਤ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਨੂੰ ਘੇਰਦਾ ਹੈ। ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਪੂਜਣਯੋਗ ਹੈ।

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੇਖੋ, ਇਹ ਇਸਲਾਮ ਦਾ ਮੰਤਰ ਹੈ, ਇਸੇ ਲਈ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਮੰਤਰ ਵਿੱਚ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਉਸਤਤ ਹੈ ਅਤੇ ਮੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੀ ਹੈ? ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਫਾਇਦਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੁਰਾਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਆਇਤ ਆਇਤੁਲ ਕੁਰਸੀ ਹੈ।

ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਹਰ ਫਜਰ (ਸਵੇਰ ਦੀ ਨਮਾਜ਼) ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਇਤੁਲ ਕੁਰਸੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ।

ਜੋ ਕੋਈ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੌਣ ਵੇਲੇ ਇਸ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਅੱਲ੍ਹਾ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕੇਗਾ।

ਆਜ਼ਮ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ, ਅੱਲ੍ਹਾ ਤਾਲਾ ਤੋਂ ਜੋ ਵੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮੰਗੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਆਇਤੁਲ ਕੁਰਸੀ ਨੂੰ ਕੁਰਾਨ ਦਾ ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਾਇਆ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਘੇਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ?

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਲਈ ਕੁਝ ਤਾਂਤਰਿਕ ਲੋਕ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਿੰਨ ਫੁੱਲ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਸ਼ੈਤਾਨ ਲਈ, ਦੂਜਾ ਬਿਮਾਰੀ ਲਈ ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਸਿਹਤਮੰਦ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਫੂਕ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਫੁੱਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚੁਣਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਿਸ ਫੁੱਲ ਨੂੰ ਚੁਣਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਾਂਤਰਿਕ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਚੁਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ।

ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ। ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਤਾਂਤਰਿਕ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਕਸ ਲੱਭਿਆ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸਹੀ ਲੱਗਿਆ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅੱਜ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਸਫਲ ਲੱਗਿਆ ਹੈ।

ਹਿੰਦੂ ਮਹਾਕਾਲੀ ਯੰਤਰ, ਵਸ਼ੀਕਰਨ ਯੰਤਰ, ਸ਼੍ਰੀ ਯੰਤਰ, ਬਿਸਾ ਯੰਤਰ ਆਦਿ ਯੰਤਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਲਾਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯੰਤਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸਲਾਮ ਵਿੱਚ ਨਕਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਯੰਤਰ ਬਣਾਉਣਾ ਸਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਵਾਇਆ। ਨਕਸ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਲਈ, ਇਸਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵਾਰ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਦਿਨ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਕਾਗਜ਼ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੱਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਆਟੇ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਗੇਂਦਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਗੇਂਦ ਵਿੱਚ ਨਕਸ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੱਛੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਕਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਨਕਸ ਕਿਵੇਂ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਜਾਂਚਣ ਲਈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਾਗ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਧੂਪ ਜਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਵਾਂ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਨੱਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁੱਠੀਆਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਠੀਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੁਝ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਦਾਗ਼ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਦੋਵੇਂ ਮੁੱਠੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਗਰਮ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੱਕ ਮੁੱਠੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉੱਡ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੱਠੀ ਖੋਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਡ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਦਾਗ਼ ਹੈ। ਇਹ ਨੱਕ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਅੱਖ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਕਾਲਾ ਜਾਦੂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਮਾਲਕੀਅਤ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾੜ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਪ੍ਰਯੋਗ ਸੈਂਕੜੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਦਰਅਸਲ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਹਰ ਮਰੀਜ਼ 'ਤੇ ਇਸ ਨਕਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਵੀ ਇਹ ਚਮਤਕਾਰ ਦੇਖੋਗੇ। ਹਾਂ, ਇੱਕ ਗੱਲ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਕੁਝ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬਹੁਤ ਚਲਾਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਭੱਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਠੀਕ ਹੈ।

ਪਰ ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਸ਼ੱਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਅਪਣਾਉਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਸਾਨ ਤਰੀਕਾ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਔਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬੁਰੀ ਨਜ਼ਰ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਲਈ, 7 ਗਰਮ ਸੁੱਕੀਆਂ ਲਾਲ ਮਿਰਚਾਂ ਲਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹਨਾਂ ਮਿਰਚਾਂ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ 7 ਵਾਰ ਉੱਪਰ-ਹੇਠਾਂ ਘੁੰਮਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਨਿਹੁਚਨਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹਨਾਂ ਮਿਰਚਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟ ਕੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵਿਅਕਤੀ ਕਾਲੇ ਜਾਦੂ ਜਾਂ ਬੁਰੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਲਣ ਵੇਲੇ ਮਿਰਚਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਦਬੂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਿਰਚਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਇਸਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਜਾਂਚ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਕਾਲਾ ਜਾਦੂ ਨੂੰ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮਿਰਚਾਂ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਅੱਗ 'ਤੇ ਸਾੜੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਬਦਬੂ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਮਿਰਚਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਅੱਗ 'ਤੇ ਸਾੜਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਬਦਬੂ ਆਵੇਗੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਕਾਲਾ ਜਾਦੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਿਰਚਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਅੱਗ 'ਤੇ ਸਾੜੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਦਬੂ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਿਰਚਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੇਜ਼ ਅੱਗ 'ਤੇ ਬਦਬੂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਰਚਾਂ ਨੂੰ ਗੈਸ 'ਤੇ ਸਾੜਨ ਅਤੇ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਹਾਂਗਾ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਣਗੇ।

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ, ਕੀ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮੀ ਹੈ?

ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ, ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਮਦਦ ਲੈਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਆਤਮ ਸ਼ਕਤੀ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਭੂਤ ਚਿੰਬੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕੱਢਾਂਗਾ ਜਾਂ ਸਾੜਾਂਗਾ?

ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟਾਕਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦੀਵੇ ਵਿੱਚ ਸਾੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਪਟਾਕੇ ਦਾ ਗਾਹਕ ਇਸਨੂੰ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾੜ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਟਾਕੇ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਤਾ।

ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਭਦਾਇਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਿੱਖ ਲਈਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਫਿਰ ਉਹ ਹੱਸਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕੀਤੀ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ? ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਵੇਗਾ।

ਤੁਸੀਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ। ਮੈਂ ਇੰਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਯਾਦ ਆਈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਾਂਗਾ।

ਸਰਦੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਘਰ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਮੁਸਲਮਾਨ ਲਈ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੁਖੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ? ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਭੂਤ ਚਿੰਬੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਬਕਵਾਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਧਰ-ਉਧਰ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭੂਤ ਚਿੰਬੜੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭੂਤ ਚਿੰਬੜੇ, ਔਲੀਆ ਅਤੇ ਮੌਲਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੁਲਾਏ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਥੱਕ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਹਨ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਸੁਝਾਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਂ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਡਰ ਗਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਭੂਤ ਚਿੰਬੜੇ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ

ਇਹ ਭੂਤ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤਵਰ ਹੈ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਛੋਟਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਾਏ ਗਏ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤਜਰਬੇ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੈਂ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ ਪਰ ਜਦੋਂ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਮੌਲਵੀਆਂ ਨੇ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਕੁੜੀ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਪਰਖਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਤਵੀਤ ਬਣਾਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਰਿਕਸ਼ੇ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਰਸਤਾ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਹਥੇਲੀਆਂ 'ਤੇ ਸਾਹ ਲਿਆ।

ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਭੀੜ ਸੀ। ਕੁੜੀ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਝੂਲ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਲੋਕ ਅਤੇ ਮੌਲਵੀ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਸਾਰੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੰਨੇ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਮੌਲਵੀਆਂ ਨੇ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਰਿਕਸ਼ੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚੁੱਪ ਕਰ ਜਾ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਤਰਾਂ ਨਾਲ ਹਥੇਲੀਆਂ ਜਗਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਹ ਕੀਤਾ, ਕੁੜੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਾਂ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਕੱਸ ਕੇ ਫੜ ਲੈਣ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਸਰ੍ਹੋਂ ਦੇ ਤੇਲ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਦੀਵਾ ਮੰਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕੁੜੀ ਦੇ ਵਾਲ ਤੋੜ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਵਾਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੱਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੀਵੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਕੁੜੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ।

ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਫੁਸਫੁਸਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਪਰ ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ। ਲਗਭਗ 15 ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਕੁੜੀ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਪਾਣੀ ਛਿੜਕਿਆ। ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆ ਗਈ।

ਹੁਣ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਕੁੜੀ ਵਾਂਗ ਚੁੱਪ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁੱਛ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੰਨੀ ਭੀੜ ਕਿਉਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚਾਹ, ਕੌਫੀ ਜਾਂ ਹੋਰਲਿਕਸ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਥੇ ਸਾਰੇ

ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਤੇ ਲਿਖਣ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖ ਸਕਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਮੇਰੇ ਸੁਝਾਅ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਗਜ਼ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਇਨਾਮ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਜਾਣੋ ਕਿ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸਨੂੰ ਪਾੜ ਕੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਮੈਂ ਇਹ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਡਰਾਉਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤਾ।

****

ਮੇਰੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ

ਮੇਰੀ ਸਿੱਧੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ 'ਤੇ ਅਜ਼ਮਾਉਣਾ ਪਿਆ। ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਅਜ਼ਮਾਇਆ ਹੁੰਦਾ। ਮੈਂ ਇਸ ਪੇਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਇਸ ਲਾਈਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕਰਨਾ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਮੈਨੂੰ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਣਗੇ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਖਾਸ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਸਟਾਫ਼ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ? ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਡਾਕਟਰ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰੋ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਬਿਮਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਵੀ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਡਾਕਟਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਕੀ ਹੈ? ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸੂਈਆਂ ਚੁਭ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਯੂਰਿਕ ਐਸਿਡ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੀ ਟੈਸਟ ਵਿੱਚ ਆਮ ਨਿਕਲੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਹਰ ਡਾਕਟਰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਵਾਈਆਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੀ। ਉਸਦੀ ਦੁਨੀਆ ਬਿਸਤਰੇ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਕੱਠੇ ਖਾਣਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਇਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਈ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਭਾਬੀ ਜੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ? ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸੂਈਆਂ ਵਿੰਨ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਚਾਹ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਪਰ ਮੈਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਧੀ ਨੂੰ

ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰੋ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਠਾਇਆ। ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਉਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ, ਮੈਂ ਦੋ ਨਕਸ ਬਣਾਏ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮੁੱਠੀ ਬੰਦ ਕਰ ਲਵੇ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਰਮ ਜਾਂ ਠੰਡਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੱਬੀ ਮੁੱਠੀ ਵਿੱਚ ਗਰਮੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਾਗਜ਼ ਮੁੱਠੀ ਖੋਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭੱਜ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਂ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਇਹ ਜਾਦੂ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਔਰਤ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਾੜ੍ਹੀ ਦਾ ਰੰਗ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੀ ਸਾੜ੍ਹੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਖੇਤ ਅਤੇ ਇਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ? ਉਹ ਕੁਝ ਦੇਰ ਚੁੱਪ ਰਹੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਧੋਬਣ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਔਰਤ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਕਾਲਾ ਜਾਦੂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੀਵਾ ਬਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਪੂਜਾ ਸਮੱਗਰੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਹ ਔਰਤ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਔਰਤ ਨੇ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਇਹ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਿਖਾਵੇ ਜੋ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਕਾਲਾ ਬੱਚਾ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮੰਤਰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਭਾਬੀ ਜੀ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੋ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਦੋਵੇਂ ਨਕਸ ਚੱਕ ਲਏ ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਿਮਾਰ ਕਿਉਂ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੌਣ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਕਦੇ ਇਸ ਔਰਤ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਹੈ? ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਗੇਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਦਰੱਖਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਵੇਰ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਰੱਖਤ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਫੁੱਲ ਤੋੜ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਉਠੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰੰਗੇ ਹੱਥੀਂ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ

ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇਸਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇਹ ਸਭ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਸ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਮੰਗਵਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਬੱਤੀ ਬਣਾਈ। ਮੈਂ ਸਰ੍ਹੋਂ ਦੇ ਤੇਲ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਦੀਵਾ ਮੰਗਵਾਇਆ ਅਤੇ ਬੱਤੀ ਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਦੀਵੇ ਦੀ ਬੱਤੀ ਬਣਾਈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਭਾਬੀ ਜੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਲ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਵਾਲ ਨੂੰ ਬੱਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬੱਤੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਸੱਤ ਵਾਰ ਘੁੰਮਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੀਵੇ ਦੀ ਇਹ ਬੱਤੀ ਬਣਾ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਭਾਬੀ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਦੇ। ਦੀਵਾ ਜਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਭਾਬੀ ਜੀ ਨੂੰ ਦੀਵੇ ਦੀ ਬੱਤੀ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

5 ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬੰਦ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਦੀਵੇ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੀਵੇ ਵਿੱਚ ਕਾਲਾ ਬੱਚਾ ਸੜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਭਾਬੀ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਜਲਣ ਅਤੇ ਦਰਦ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰ, ਇਹ ਜਲਣ ਅਤੇ ਦਰਦ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘੱਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਦਰਦ ਅਤੇ ਜਲਣ ਘੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਦੀਵਾ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਲਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਲਗਭਗ 45 ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਜਲਣ ਅਤੇ ਦਰਦ ਕਿਵੇਂ ਹੈ? ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦਰਦ ਅਤੇ ਜਲਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਉੱਠੋ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਚਾਹ ਬਣਾਓ, ਅੱਜ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਚਾਹ ਪੀਵਾਂਗਾ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਡਰਦੇ ਡਰਦੇ ਗਈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਲਈ ਚਾਹ ਬਣਾਈ। ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇਹ ਚਮਤਕਾਰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ।

ਮੈਂ ਇਸ ਸਫਲਤਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਕੋਲ ਮਠਿਆਈਆਂ ਲੈ ਕੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਹ ਵੀ ਇਸ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੰਤਰ ਅਤੇ ਨਕਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੈ? ਉਸ ਦਿਨ

ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਮਿਲ ਬਣ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਅੱਜ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੈ? ਵੈਸੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਆਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਕੋਲ ਦੇਖਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ।

ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਰੀਜ਼ ਡਰਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਡਰਾਉਣੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵੀ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਤਜਰਬੇ ਵਿੱਚ, 40% ਸਰੀਰਕ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਵੀ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਕੰਮ ਹਨ।

ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਟੈਸਟ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਦਵਾਈਆਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬਿਮਾਰੀ ਠੀਕ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਤੁਰੰਤ ਇਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਜਾਓ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇੱਕੋ ਗੱਲ ਲਿਖਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬੋਰ ਹੋ ਜਾਓਗੇ।

ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਦੋ ਹੋਰ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਡਾਕਟਰੀ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਹੋਮਿਓਪੈਥਿਕ ਡਿਸਪੈਂਸਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਬੈਠਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਆਈ।

ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸੇ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਦਾ ਚੰਗਾ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕੁਝ ਕੰਮ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਸ ਕੁੜੀ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਦੇ ਕੇ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ ਪਰ ਇਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ। ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਇੱਥੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ੈਤਾਨੀ

ਚਮਤਕਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਕੀ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਗੋਡੇ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਤੁਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੱਦ ਕਰਨ ਲੱਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਟੈਸਟ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਨਕਸ ਬਣਾਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੇ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੁੱਠੀ ਵਿੱਚ ਗਰਮੀ ਜਾਂ ਠੰਡਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਵੀਜ਼ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਕੁੜੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਨਕਸ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੁੱਠੀ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਠ ਗਿਆ ਪਰ ਅਸੀਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਕਸ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ, ਉਹ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗੀ। ਅਸੀਂ ਡਰ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਉਸਦੀ ਮੁੱਠੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਕਸ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਮਾਰੇ। ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਹੋਸ਼ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇੜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਆ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਦੱਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕੰਮ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਮੰਨ ਗਿਆ।

ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬਿਠਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਕਾਗਜ਼ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਵੇ ਅਤੇ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੇ। ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਂ 10 ਮਿੰਟ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਨਕਸ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੇ। ਮੈਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹੀ ਨਕਸ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਰਾਹੀਂ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ ਵੀ ਇਹੀ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਨਕਸ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ। ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ 24 ਘੰਟੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਕਸ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁੜੀ ਉਸਦੇ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਦੂਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਝਟਕਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ 7 ਨਕਸ ਦੇ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾੜਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ 7 ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ

ਕਲੀਨਿਕ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਬਕ ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਨਾ ਦਿਓ, ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਵੀ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਛੱਠ ਪੂਜਾ ਦੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ ਮੈਂ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਹੋਈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨਾ ਉਦਾਸ ਕਿਉਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅੱਜ ਸਹੀ ਖਾਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਸ ਦਿਨ ਕੋਈ ਦੁਕਾਨ ਨਹੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਖਾਣਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ? ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ 9 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਿਮਾਰ ਹੈ, ਉਹ ਖਾਣਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਏਗੀ? ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਖੁਆਇਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਕੈਲੰਡਰ 'ਤੇ ਛਪੇ ਸ਼੍ਰੀ ਯੰਤਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ ਗੁਆ ਬੈਠੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।

ਉਹ ਰੱਬ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸੌਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਡਾਕਟਰਾਂ ਕੋਲ ਲੈ ਗਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਵਾਈਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਵੀ ਉਹ ਰੱਬ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਈਜ਼ੋਫਰੀਨੀਆ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ।

ਸ਼ਾਈਜ਼ੋਫਰੀਨੀਆ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਮਾਨਸਿਕ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਈਜ਼ੋਫਰੀਨੀਆ ਮਰੀਜ਼ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਭਰਮਾਂ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਦੇਖਣ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਈਜ਼ੋਫਰੀਨੀਆ ਮਰੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ ਗਏ ਭਰਮਪੂਰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਤੇ ਭਰਮ ਇੰਨੇ ਅਸਲੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਹੈ। ਸ਼ਾਈਜ਼ੋਫਰੀਨੀਆ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਖਤਰਨਾਕ ਸਮੱਸਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸ਼ਾਈਜ਼ੋਫਰੀਨੀਆ ਮਰੀਜ਼ ਦੂਜਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਉਹ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਈਜ਼ੋਫਰੀਨੀਆ ਮਰੀਜ਼ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਖਦਾ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚੱਖਣ ਅਤੇ ਸੁੰਘਣ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਗਿਆ, ਉਸਦੀ ਦਵਾਈ ਵੇਖੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਤਜਰਬਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਨੀਂਦ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਰਾਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮਰੀਜ਼ ਹਰ ਸਮੇਂ ਸੁੱਤਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਟੈਸਟ ਕਰਨ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਦੇ ਕੋਈ ਲੱਛਣ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ 15 ਮਿੰਟ ਲਈ ਪ੍ਰਾਣਿਕ ਹੀਲਿੰਗ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅੱਜ ਨਾਸ਼ਤਾ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਹੀਲਿੰਗ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਆ ਕੇ ਹੀਲਿੰਗ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ, ਤੁਸੀਂ ਆਓ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਉਸਦੀ ਹੀਲਿੰਗ ਕਰਵਾਓ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਮਾਂ ਕੱਢਦੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।

****

ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਅਪਾਹਜ ਮੁੰਡਾ

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਜਵਾਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਜੀਵਨ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾਉਂਦੇ। ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਭੂਤ, ਆਤਮਾਵਾਂ, ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸਾਰੀਆਂ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਕਾਬੂ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਮੰਤਰਾਂ ਨਾਲ ਭਜਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋਗੇ, ਜੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਇਸੇ ਲਈ ਇਹ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉਸਦੇ ਮੰਤਰਾਂ ਨਾਲ ਭੱਜ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੈਂ ਖੁਦ ਮੰਤਰਾਂ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੀ।

ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਪਰ ਕੀ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਮਹੇਸ਼ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਸੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੰਤ ਹਨ ਜੋ ਅੱਜ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਹਾਵਤਾਰ ਬਾਬਾਜੀ ਵਾਂਗ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਸੱਚਾਈ ਹੈ? ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦੱਸਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੋ ਅਲੌਕਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਕੁਝ ਰਾਜ਼ ਦੱਸੇਗੀ।

ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਪੋਲੀਓ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ, ਉਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਲੜਕਾ ਲਗਭਗ 16 ਸਾਲ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਲੜਕੇ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਮੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਮਰ ਦੀ ਹੱਡੀ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ ਜਾਂ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਬੋਲਣ ਅਤੇ ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਵ੍ਹੀਲ ਚੇਅਰ 'ਤੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਹਰ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਪਤਨੀ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਪਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਰਹਿੰਦਾ

ਸੀ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਠੀਕ ਹੋਣ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਉਮੀਦ ਦੇਖਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਘਰ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹਰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਇਸ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਮੀਦ ਜਾਗ ਪਈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਗ੍ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਬਾ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਆਦਮੀ ਰਾਹੀਂ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਗੱਦੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਰਾਹੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਹੱਲ ਦੱਸਦਾ ਹੈ।

ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਠੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ 5 ਧੂਪਾਂ ਜਗਾਈਆਂ। ਸਾਰੇ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਕੰਬਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰ ਆ ਗਿਆ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਹੱਲ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਵਾਰੀ ਆਈ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ 3 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਗੋਬਰ ਦੀ ਖਾਦ ਲੈਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਗ੍ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨ, ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਗਰਦਨ ਦੀ ਉਚਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਟੋਆ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਪੁੱਟਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਉਸ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਗੋਬਰ ਦੀ ਖਾਦ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਤੱਕ ਭਰਨੀ ਪਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਤੱਕ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਇਹ ਗ੍ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬੁਲਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦੁਬਾਰਾ ਆਏ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮੱਸਿਆ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਗਈ, ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗੋਬਰ 3 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ

ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਅਗਲੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਗਲੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕੱਲ੍ਹ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਇਸਦੇ ਲਈ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ 8 ਘੰਟੇ ਉਸ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। 8 ਘੰਟੇ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਸੀ ਪਰ ਮੁੰਡਾ ਇਸ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ 3 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਖਾਦ ਮਿਲੀ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਹਰਾਈ ਗਈ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਸੀ ਪਰ 4 ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਮੁੰਡਾ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੱਲ ਨਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਬਾ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ 10 ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦਰਦ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਅਗਲੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।

ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਦੱਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਰਦ 'ਤੇ ਫੂਕ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਦਰਦ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਆ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਪਏ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਧੂਪ ਜਗਾਈ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਬਾਬਾ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ।

ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ, ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਆ ਕੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਪੈਦਾ ਹੋਈ, ਇਸ ਲਈ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਵੀ ਆਇਆ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਧੂਪ ਧੁਖਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਕੁਝ ਮਠਿਆਈਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਪਾਣੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆ ਕੇ ਕਹੇ ਕਿ ਚਾਚਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਿਆ।

ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਫਿਰ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।

ਮੈਂ ਮੁੰਡੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਦੱਸੇ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਵੱਡੇ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 20 ਹੋਰ ਲੋਕ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕੰਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕੰਮ ਮੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਮੈਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।

ਮੈਂ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸ ਦਿਆਂ ਕਿ ਇਸ ਪੂਰੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੌਰਾਨ ਮੁੰਡਾ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਬਾਬਾ ਕੁਝ ਬੋਲਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਸੀ।

ਇਹ ਸਭ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਉੱਠ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸੋਚਣਾ ਪਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੀਮਤ ਗਿਆਨ, ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਕੀ ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਵੀ ਬੁੱਢੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਦੇਖੋ, ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਮਝੋ, ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸੇ ਉਮਰ ਦਾ ਸਮਝਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਬੱਚਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਤੋਂ ਛੋਟਾ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸਿਰ ਕਲਮ ਕਰਕੇ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਲਮ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਓਨਾ ਹੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਮਰਿਆ ਸੀ। ਵੱਡੇ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਰ ਗਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੁੱਢਾ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਲੇਟ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਵੀ ਉਹੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਵੱਡੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੰਬਾਕੂ ਖਾਣ ਦੀ ਆਦਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਹਥੇਲੀ 'ਤੇ ਤੰਬਾਕੂ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਰਗੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਬੰਗਾਲੀ ਬਾਬਾ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੁੰਡਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਗਰਟ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਘੁੱਟ ਲੈਂਦਾ ਸੀ।

ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਕੀ ਉੱਥੇ ਵੀ ਹਸਪਤਾਲ ਹਨ, ਜੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਿਸ ਲਈ? ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਜ਼ਖਮੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛੇ। ਵੱਡੇ ਬਾਬਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਹੁਣੇ ਆਇਆ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਹੁਣੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਨੂੰ

ਸਮਾਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ 2 ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸਿਰਫ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਕੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਧਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਕੰਮ ਦੇ ਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਮੁੱਖ ਸਹਾਇਕ ਬੰਗਾਲੀ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਮੰਗਲ ਬਾਬਾ ਹਨ। ਹੁਣ ਮੰਗਲ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਲੈ ਲਓ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਪਹਿਲਵਾਨ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਭੂਤ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਾ ਸਕਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬ੍ਰਹਮਪਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਹੁਣ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹੋਗੇ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋਗੇ? ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਬਾਬਾ ਇੱਥੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ? ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਦਿਨ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਜਦੋਂ ਬਾਬਾ ਆਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ, ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਦੀ ਸਿਹਤਯਾਬੀ ਲਈ ਕੁਝ ਉਪਾਅ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ 'ਤੇ ਬਾਬਾ ਕੁਝ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਮੇਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਘੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਠੀਕ ਹੈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਕਸਰਤ ਕਰਵਾਵਾਂਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਲਿਖੋ, ਮੈਂ ਮਾਲਿਸ਼ ਤੇਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਲਿਖਾਂਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤੇਲ ਨਾਲ ਮਾਲਿਸ਼ ਕਰਨ ਨਾਲ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਤੇਲ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਲਿਖੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਦਵਾਈਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੇਖੀ ਕਿ ਕੀ ਮੁੰਡਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੁਝ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਆਮ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਸਰਤ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬਾਬਾ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਵੇਰੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਸਰਤਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਹਿਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਜਿਮਨੇਜ਼ੀਅਮ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬਾਬੇ ਹਨ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਕਸਰਤ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੱਚਾ ਇੱਥੇ ਸੌਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਕਸਰਤ ਲਈ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਭ ਕਾਰਨ, ਲਗਭਗ 4 ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪੰਜੇ ਲਚਕੀਲੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਤਾਕਤ ਆ ਗਈ। ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤਾ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਪਰ ਜਾਣੋ ਕਿ ਇਸ ਬਿਮਾਰੀ ਵਿੱਚ, ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਵੀ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਉਮਰ ਵਿੱਚ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੀ ਬਾਬਾ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਮੇਰੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ? ਇਸ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਠੀਕ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਮਿਲੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਦੀ ਗੱਦੀ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਥੋਂ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿਵੇਂ ਛੱਡੇਗਾ? ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੱਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾਂਗਾ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਦੀ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ? ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਿੱਧਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਫਿਰ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਛੱਡਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਕਈ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੋ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਰਹਿ ਕੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਇਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਾਂਗਾ। ਮੇਰੀਆਂ ਕਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਮੰਨ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਘਰ ਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਧੂਪ-ਬੱਤੀਆਂ ਦਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੋਵਾਂ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਭੋਜਨ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਗਿਆ।

ਵੱਡਾ ਬਾਬਾ ਆਯੁਰਵੇਦ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਾਹਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਇਲਾਜ ਵੀ ਵਧ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਦਾ ਮੁੱਖ ਤਰੀਕਾ ਆਯੁਰਵੈਦਿਕ ਦਵਾਈ ਅਤੇ ਹਵਨ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅੱਜ 5 ਮੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਧੂਪ-ਬੱਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾਓ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਤੋਂ 30-40 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਸੈਰ ਲਈ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਉਸਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਬੱਚੇ ਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਅਤੇ ਕਮਰ 'ਤੇ ਬਰੇਸ ਲਗਾ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੈਰ ਲਈ ਬਾਹਰ ਲਿਜਾਣਾ

ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਦਰਦ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸੈਰ ਲਈ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਗੋਡੇ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿਓ, ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ 5 ਵਾਰ ਮੰਤਰ ਜਾਪ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗੋਡਿਆਂ 'ਤੇ ਫੂਕ ਮਾਰੀ। ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦਰਦ ਤੁਰੰਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਨਵੀਂ ਊਰਜਾ ਵੀ ਮਿਲੀ। ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੱਸਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬਾਬਾ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕਿਹੜੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਟਿਕਟ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਵੀ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਉਸ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਵੇ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਸੀਟ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਹਾਲਤ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਇਸਦਾ ਹੱਲ ਮੰਗੋ। ਉਸਦੇ ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ, ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹਵਨ ਰਾਹੀਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਹਵਨ ਵੀ ਕਰਵਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਯੁਰਵੈਦਿਕ ਦਵਾਈਆਂ ਵੀ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਕੀਤਾ। ਅੱਜ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਜ ਉਸਦੀ ਆਰਥਿਕ ਹਾਲਤ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਮੈਨੂੰ ਲੰਗਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉੱਥੇ ਲੰਗਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲੰਗਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖੁਆਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਹੋਣਗੇ। ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਆਓ, ਉਹ ਵੀ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਘਰ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠ ਕੇ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਲਈ ਗਏ। ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਬਾ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਰਾਹੀਂ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਲੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਵੀ ਖਾਧਾ। ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਮਿਰਚਾਂ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਮਿਰਚਾਂ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਇਸ ਮੁੰਡੇ ਰਾਹੀਂ ਖਾ ਰਿਹਾ

ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਮਿਰਚਾਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਦੋ ਹਰੀਆਂ ਮਿਰਚਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦੋਵੇਂ ਮਿਰਚਾਂ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਮੁੰਡੇ ਰਾਹੀਂ ਖਾ ਲਈਆਂ। ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕੁੜੱਤਣ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਬਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਖਾਣਾ ਚੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਕੁੜੱਤਣ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀ। ਮੁੰਡਾ ਅੱਜ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਸਿੱਧੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਉਸਦੇ ਗੋਡੇ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਅਤੇ ਕਮਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਬਿਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਕਮਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਝੁਕਦਾ ਸੀ ਪਰ ਅੱਜ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸਹਾਰੇ ਸਿੱਧਾ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। 18 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਸੁਧਾਰ ਕਿਸੇ ਚਮਤਕਾਰ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।

****

ਤਾਰਾ ਮਾਂ ਦਾ ਉਹ ਭਗਤ

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਘੋਸ਼ਾਲ ਬਾਬੂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ। ਗੱਲਬਾਤ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੁਸ਼ੀਲ ਬਾਬੂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਫਿਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤਾਰਾ ਮਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਭਗਤ ਹੈ। ਤਾਰਾਪੀਠ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਬਾਮਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ 25 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਉਹ ਦੀਵਾਲੀ 'ਤੇ **ਤਾਰਾਪੀਠ** ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਵਿੱਚ ਸਾਧਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਮੰਦਰ ਸਮਝੋ। ਹਰ ਅਮਾਵਸ, ਹਵਨ ਵੀ ਉੱਥੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸ਼ੌਕੀਨ ਹੋ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਵੋਗੇ। ਪਰ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਲਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ।

ਤਾਰਾਪੀਠ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਬੀਰਭੂਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਥਾਨ ਇੱਥੇ ਸਥਿਤ ਤਾਰਾ ਦੇਵੀ ਦੇ ਤਾਂਤਰਿਕ ਮੰਦਰ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕਥਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਏ ਨਾ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਣਦੇਖਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਤੀ ਨੇ ਯੱਗ ਕੁੰਡ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ। ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ, ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਤਬਾਹੀ ਮਚਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਤਾਂਡਵ ਨ੍ਰਿਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਸਕਣ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਭਗਵਾਨ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਮਾਤਾ ਸਤੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਗ ਕੱਟਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਤਾਂ ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਲਗਾਵ ਟੁੱਟ ਸਕੇ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਗ ਡਿੱਗੇ, ਉੱਥੇ ਸ਼ਕਤੀਪੀਠ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਦੇਵੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤਾਰਾਪੀਠ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗੀਆਂ, ਤਾਰਾ ਦਾ ਬੰਗਾਲੀ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਹੈ ਅੱਖ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਸਥਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਤਾਰਾਪੀਠ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ।

ਇਸ ਮੰਦਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਈ ਤਾਂਤਰਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮਹਾਸ਼ਮਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਤਾਰਾ ਦੇਵੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਦਪਦ ਮੰਦਰ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਰਾਪੀਠ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸਥਾਨ

ਹੈ। ਯਾਤਰੀ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਲਈ ਧਿਆਨ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਾਮਕਸ਼ੇਪਾ ਤਾਰਾਪੀਠ ਦੇ ਸਿੱਧ ਅਘੋਰੀ ਸਨ ਅਤੇ ਦੇਵੀ ਮਾਤਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਭਗਤ ਸਨ।

ਸੁਸ਼ੀਲ ਬਾਬੂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ। ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣ ਕੇ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਨਿਮਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਾਡੀ ਨੇੜਤਾ ਵਧਦੀ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕਈ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ।

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਧਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਵੀ ਮਾਤਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤਾਰਾਪੀਠ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਤਰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਵਿੱਚ ਹਵਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਖੁਦ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਹਵਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਵ ਸਾਧਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸ਼ਵ ਸਾਧਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਇੰਨੀ ਸਖ਼ਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਲਾਸ਼ਾਂ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਸਨ। ਅਮਾਵਸਯ ਦੀ ਇੱਕ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਲਾਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ।

ਫਿਰ ਮੈਂ ਇਹ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਵ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ, ਲਾਸ਼ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਪਾਠ ਅਤੇ ਹਵਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਕੇ ਇਹ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਭੈਰਵੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹਾਂ ਕਿਹਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਤਾਰਪੀਠ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਕੁੜੀਆਂ ਉਪਲਬਧ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਅਮਾਵਸਯ ਦੀ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਮੈਂ ਉਹ ਪੂਜਾ ਵੀ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਨਹੀਂ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ, ਸਾਧਕ ਅਤੇ ਭੈਰਵੀ ਦੋਵੇਂ ਨੰਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਮੰਤਰ ਪਾਠ ਭੈਰਵੀ ਨੂੰ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੂਜਾ ਦੌਰਾਨ, ਸਾਧਕ ਨੂੰ ਜਿਨਸੀ ਉਤੇਜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ,

ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਧਨਾ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਭੈਰਵੀ ਨੂੰ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਠਾਇਆ।

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਸਾਧਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਕੁਝ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ? ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ਾਖਾ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਲੋਕ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਹਾਇਕ, ਇਸ ਲਈ ਉੱਥੇ ਛੁੱਟੀ ਮਿਲਣੀ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਸਾਲ ਮੈਂ ਦੀਵਾਲੀ ਦੌਰਾਨ ਮਾਂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਇਸ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਰੋਂਦਿਆਂ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਂ ਯਾਦ ਆਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਮਾਂ, ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਬਦਕਿਸਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਕੀ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਤੁਹਾਡਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਮਿਲ ਸਕਦਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਪਿੰਡ ਆਇਆ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਓਹ ਇੱਕ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲੈ ਗਏ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਤਾਰਾਪੀਠ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਂ ਦਾ ਪਰਸਾਦ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜਲਦੀ ਆਵੇਗਾ ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਮਾਂ ਦੀ ਦਇਆ 'ਤੇ ਰੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਇੰਨਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਯਾਦ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਮੱਸਿਆ ਮੈਂ ਤਾਰਾਪੀਠ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸਵੇਰ ਦੇ 3 ਵਜੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹਵਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਮਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਦਪਦ ਮੰਦਰ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਸਵੇਰ ਵੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਲਾਈਨ ਸੀ। ਮੈਂ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹਿ ਸਕਾਂਗਾ? ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਮਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਪਈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਲਾਈਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਔਰਤਾਂ ਉਸ ਮੰਦਰ ਦਾ ਕੰਮ ਸੰਭਾਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਆਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ, ਅੱਗੇ ਵਧੋ? ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੰਨੀ ਲੰਬੀ ਲਾਈਨ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਓ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚਲੋ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਪਾਣੀ ਲੈ ਸਕੀਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਲਿਆਵਾਂਗੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਹ ਬਾਲਟੀ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪੂਜਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੀ। ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਲੱਗਿਆ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਪੈਕ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰਕਮ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਲੈ ਗਈ ਅਤੇ ਪੂਜਾ ਕਰਵਾਈ। ਮੈਂ ਪੈਸੇ ਕੱਢੇ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ ਪਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।

ਪਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੇ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਲੱਭਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਕਿਤੇ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ 'ਤੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੇਰੇ ਇੰਨੀ ਨੇੜੇ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰ ਸਕਿਆ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਦਿਨ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਵਿੱਚ ਸਾਧਨਾ ਕੀਤੀ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਭੂਤਾਂ ਜਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ? ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ। ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦੱਸਾਂ, 8-9 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਇਹ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਮਾਲਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੱਖਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝਿੜਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਆਏ ਹੋ, ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾ ਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਕੁਝ ਉਪਕਾਰ ਕਰੋ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਏ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਖੋਹ ਲਵੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦਰਦ ਅਤੇ ਪੀੜਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ, ਮੈਂ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਾਂ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਲਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਅਤੇ 90 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਪਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਦੱਸਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੰਤਰ ਸਿੱਖੇ ਹਨ ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਮਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਹਵਨ ਦੀ ਰਾਖ ਲਗਾਉਣ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਘਰੋਂ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਏ?"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਕੋਈ ਖਾਸ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਆਵਾਂਗਾ।"
ਗੱਲਬਾਤ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਭਾਈਸਾਹਬ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾ ਰਹੀ,
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ 8 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਮਾਰ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਧੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਓ, ਉਹ ਧੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਈ।"
ਉਸਦੀ ਧੀ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਚਾਹ ਬਣਾ ਕੇ ਲਿਆਵਾਂਗੀ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਵੀ ਲਿਆਓ।"
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਚਾਹ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਲੈ ਆਈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਚਾਹ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਸ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੀਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ

ਉੱਥੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਆਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਔਰਤ ਮਠਿਆਈਆਂ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਮਠਿਆਈਆਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦ ਦੇਵਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਔਰਤ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਮੇਰੀ ਧੀ ਚਾਹ ਪੀਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਲਈ ਦੇਵੀ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ।"

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਪੜਾਸੀ ਸੀ। ਉਹ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਦੇਵੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਸਾਥੀਆਂ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦਰਦ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਵਧ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਖੁਦ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਰਦ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਇੰਨੀ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਬਚਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਘੱਟ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਉਪਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਜਾ ਸਕੋ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਵਿਵਹਾਰ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਰਲਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਟਾਫ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਬਿਠਾਓ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਬੈਠੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਗਲਾਸ ਮੰਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਪੀਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਮਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਾਣੀ ਪੀਤਾ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਸਾਰੇ ਡਰ ਗਏ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਛਿੜਕੋ, ਉਹ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਹੋਸ਼ ਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੈਠ ਗਈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਦਰਦ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸਟਾਫ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਮਾਂ ਦਾ ਭਗਤ ਬਣ ਗਿਆ।

ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਛੁੱਟੀ ਮੰਗਣ ਲਈ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਈ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿਉਂ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੱਬੀ ਬਾਂਹ ਦਿਖਾਈ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਦੁੱਗਣੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁੱਜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਫਾਈਲੇਰੀਆ ਦਾ ਹਮਲਾ ਹੈ। ਜਾ ਕੇ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਓ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੁਝ ਭਭੂਤ ਲਗਾਓ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਦਿਓ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਭਭੂਤ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਚਾਹ ਪੀਣ ਲੱਗੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਅੱਧੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦਰਦ ਵੀ ਘੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਣਾ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ, ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ। ਕੀ ਕੁਝ ਟੌਨਿਕ ਵੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤੀ ਕਰ ਲਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵੀ ਵਾਪਰੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹੋਗੇ।

****

ਸਰਕਾਰ-ਏ-ਹਜ਼ੂਰ

ਪਿਛਲੇ ਇੱਕ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਸਕਿਜ਼ੋਫਰੀਨੀਆ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ। ਉਸੇ ਔਰਤ ਦਾ ਪਤੀ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਆਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਪਿਛਲੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਦੱਸਦਾ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੀੜਤ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦੇ। ਇਸ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਉਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ।

ਕਈ ਵਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਯੋਜਨਾ ਬਾਰੇ ਜਾਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਪੀੜਤ ਦੀ ਹਾਲਤ ਇੰਨੀ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦੇਣਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾ ਸਕੋਗੇ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਕਾਰ ਹਾਦਸਾ ਵੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਕੁਝ ਲੋਕ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਏ। ਮੈਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ 24 ਘੰਟੇ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਜਾਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ੀ--ਤਵੀਤ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹੀ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਤਾਜ਼ੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਨਿਆ, ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਵਿਗੜ ਗਈ। ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜਲਣ ਹੋਈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਤਾਜ਼ੀ ਉਤਾਰ ਕੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਤਾਜ਼ੀ ਪਹਿਨੀ, ਤਾਜ਼ੀ ਦੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਾਜ਼ੀ ਉਤਾਰ ਕੇ ਸੁੱਟ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਦਰਦ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕੇ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਇਸ ਚਾਲ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ 6 ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਠੀਕ ਸੀ ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਵਿਗੜਨ ਲੱਗੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਡਾਕਟਰ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੇ ਦਵਾਈ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਤਾਂਤਰਿਕ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਜੋ ਇੱਥੇ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਵਿੱਚ ਕਾਲੀ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਕਾਲਾ ਜਾਦੂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮੱਸਿਆ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ 12 ਵਜੇ ਇਸ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੇਰੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਈਰਖਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਘਰ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉੱਥੇ ਲੈ ਗਿਆ ਪਰ ਉਸਦੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਨੇ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਮੇਰੇ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿਓ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹਵਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਭ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ 2 ਦਿਨ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 6 ਮਹੀਨੇ ਬੀਤ ਗਏ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਖਾਸ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਉੱਥੋਂ ਪੈਦਲ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਰੇਲਵੇ ਲਾਈਨ ਪਾਰ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਅਚਾਨਕ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆ ਰਹੀ ਔਰਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤੁਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰੇਲਗੱਡੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਮਰ ਜਾਂਦੀ । ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਤੂੰ ਕੁਝ ਕਰ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਆ ਕੇ ਦੇਖਾਂਗਾ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਰਧ-ਬੇਹੋਸ਼ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਦਵਾਈ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਦਵਾਈ ਘਟਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇਖਾਂਗੇ, ਤਾਂ ਹੀ ਉਸਦੀ ਅਸਲ ਹਾਲਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ। ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਹੁਣ ਉਹ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਟੈਸਟ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਹਲਕੀ ਗਰਮੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਚਲਾਕ ਹੈ ਅਤੇ ਟੈਸਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਹੋਰ ਟੈਸਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇੱਕ ਸਾੜਨ ਲਈ 7 ਬੱਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਦੱਸਿਆ। ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਆਮ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਦੁਬਾਰਾ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਲੱਗੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਦੇਖ

ਕੇ, ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਾਲਾ ਜਾਦੂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ 7 ਸਟਰੋਕ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਤੰਗ ਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸ ਕਾਲੇ ਜਾਦੂ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕਾਲਾ ਜਾਦੂ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਸੋਚ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਔਰਤ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਉਪਾਅ ਸੁਝਿਆ । ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਆਈ ਕਿ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਕਿਉਂ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਅਜਿਹੇ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕਾਲੇ ਜਾਦੂ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵਾਂ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਵੇਗੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਪਰ ਉਹ ਆ ਗਈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੜੱਪ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਉਸਦੀ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਸਮਝਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਪਰ ਇਸਦਾ ਉਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਮੈਂ ਸੋਚ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਉਪਰੋਕਤ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਾਠਕ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਕਾਲਾ ਜਾਦੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਈ? ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਥੇ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕੌਣ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਇਹ ਸਵਾਲ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉੱਠਿਆ ਸੀ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਮਿਲਿਆ।

ਉਸ ਦਿਨ ਮੇਰੀ ਉਸ ਔਰਤ ਦੇ ਹਮਜ਼ਾਦ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਹਮਜ਼ਾਦ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਮਜ਼ਾਦ ਜਾਂ ਪਰਛਾਵੇਂ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਾਂਗਾ, ਹਮਜ਼ਾਦ ਇੱਕ ਫਾਰਸੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਇਕੱਠੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਾਮ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਹਮਜ਼ਾਦ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਬਾਰੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਸੁੱਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਕਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਮਜ਼ਾਦ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਹੈ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਫਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਛਾਵਾਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕਦੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਜੀਵਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਉਸਦਾ ਹਮਜ਼ਾਦ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿੱਥੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ, ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਹਮਜ਼ਾਦ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਬੋਲਣ, ਤੁਰਨ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਸ ਔਰਤ ਦੇ ਹਮਜ਼ਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।

ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਸ ਮੁਸੀਬਤ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਗੰਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੋਲਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਚੁੱਪ ਰਹੋ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗਾ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਆਖਰੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਫਿਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਹੱਥਾਂ-ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਖਾਂ ਲਗਾਵਾਂਗਾ ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਉਸ ਔਰਤ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਤੂੰ ਆਰਾਮ ਕਰ, ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੇਖਾਂ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਹੁਣ ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗੀ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈਂ **ਸਰਕਾਰ-ਹਜ਼ੂਰ** ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ , ਤੂੰ ਕਿਵੇਂ ਆਇਆ? ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਔਰਤ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕੋਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੁਸੀਬਤ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ, ਅੱਜ ਤੈਨੂੰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਆਈ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਦਦ ਲਈ ਬੁਲਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਔਰਤ ਕਦੇ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

ਮੈਂ ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਘਟਨਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਮੇਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਿੱਧੀ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਧੂਪ ਦੀਆਂ ਸਟਿਕਸ ਅਤੇ ਮਿਠਾਈਆਂ ਲੈ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਧੂਪਾਂ ਜਗਾਈਆਂ ਅਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਠਿਆਈਆਂ ਰੱਖੀਆਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਕੁਝ ਬੇਨਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ? ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਦ ਆਈ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਮਠਿਆਈਆਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜਨਬੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੀ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਤੰਤਰ-ਮੰਤਰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਦੁਖੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਘਾਟ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹੋ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਬਣੋ। ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਧੜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਅੱਜ ਉਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅੱਜ ਤੋਂ ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਦੱਸਾਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਧੂਪ ਜਗਾਓ ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਠਿਆਈਆਂ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਿੰਨ ਲਿਆਓ। ਫਿਰ ਉਸ ਦਿਨ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅੱਜ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਸਮਝ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਧਿਅਮਾਂ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਮਾਧਿਅਮ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਉਸ ਨਾਲ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਜੋ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ? ਇਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹਾਂ ਪਰ ਦੁੱਖੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਚਾਹਾਂ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਭੂਤ, ਆਤਮਾਵਾਂ, ਦੇਵਤੇ ਅਤੇ ਸੰਤ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਥਾਂ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕੋ ਥਾਂ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਇੱਕੋ ਥਾਂ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਨ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉੱਚੇ ਮਾਪ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹੇਠਲੇ ਮਾਪਾਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਹੇਠਲੇ ਮਾਪ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉੱਚੇ ਮਾਪਾਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਭੇਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਮਨ੍ਹਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਜਿਨ ਵੀ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਲਾਵਾਂ ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਬਜਾਏ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤੁਹਾਡੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਾਧਿਅਮ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇ? ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਵੀ ਧੋਖਾ ਖਾ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰੇ। ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅੱਜ ਤੋਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ "ਆਦਾਬ" ਕਹਾਂਗਾ ਅਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ "ਆਮੀਨ" ਕਹਾਂਗਾ ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਦੁਰਗਾ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਬਜਾਏ ਕੋਈ ਹੋਰ ਗਲਤ ਚੀਜ਼ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ? ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਦੁਰਗਾ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਸਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਅਸਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੀ ਅਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ? ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਦੇਵਤੇ ਅਤੇ ਦੇਵੀ ਹਨ? ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤੇ ਅਤੇ ਦੇਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਨ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਖੁਦ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਅਧੀਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਵਾਰ ਮਦਦ ਮੰਗਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸਿੱਧੀ (ਸ਼ਕਤੀ) ਦੱਸੋ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਮਿਲ ਸਕੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਕੰਮ ਲੈ ਸਕਾਂ। ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿੱਧੀ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਬੱਸ ਅੱਲ੍ਹਾ ਤੋਂ ਮੰਗੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਇੰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਮੰਗਾਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਅੱਲ੍ਹਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਕਹੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰੇ। ਮੈਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ

ਹੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ 4-5 ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਆਦਮੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੇਖੋਗੇ, ਹਾਂ ਮਾਧਿਅਮ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹੋ ਆਦਮੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹਾਂ।

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਜੋ ਚਾਹੋ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅੱਲ੍ਹਾ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦਾ ਆਦਮੀ ਰੱਖੋ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਬੰਦੇ ਤੂੰ ਕੀ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਵੀ ਤੂੰ ਕਹੇਂ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਕਈ ਰੂਪ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਜਿੰਨਾਂ ਦੀ ਫੌਜ ਹੈ, ਕੀ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਕੱਲੇ ਨਜਿੱਠ ਸਕਦਾ ਹੈਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬੁਲਾਵਾਂਗਾ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੱਸ ਮੈਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਬੁਲਾਓ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾਓ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾ ਕਹੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਦਿਮਾਗ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਉਸਦਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਭੂਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਰੀਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਸਵਰਗ ਹੈ ਜਾਂ ਨਰਕ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਨਰਕ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਆਰਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮਾੜੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰ ਜਾਂ ਅਪਾਹਜ ਸਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੁੱਖ, ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਨਰਕ ਹੈ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅੱਲ੍ਹਾ ਦਾ ਸੇਵਕ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਓਹ" ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਂ ਡਰ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ

ਕਿਉ ਉਹ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਏ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵੱਡੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਆ ਗਈ ਹੈ? ਇਹ ਚੁੱਪ ਲਗਭਗ 3-4 ਮਿੰਟ ਤੱਕ ਰਹੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਧੰਨ ਹੋ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣੇ ਹੀ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਗੁਰੂ ਆਏ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧ ਮਾਲਾ ਪਾ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਜਾਂ ਦੇਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂਦੇਵ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਉਸਦਾ ਹੇਠਲਾ ਅੱਧਾ ਸਰੀਰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮਾਲਾ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਮਾਲਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਸੰਕਟ ਤੋਂ ਬਚਾਏਗੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿੱਧੀ ਵੀ ਦੇਵੇਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਮੈਂ ਇਸ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੁਰਗਾ ਮਾਤਾ ਸਾਹਮਣੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ , ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਾਤਾ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਉਸ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਬੱਸ ਤੁਹਾਡਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਕਦੇ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵਾਂ , ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬੁਲਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ , ਮੈਂ ਆਵਾਂਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਹਨੂਮਾਨ ਜੀ, ਗਣੇਸ਼ ਜੀ, ਕਾਲੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।

ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਨਾ ਮੰਨਦਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੁਕਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਿੱਧੀ ਦੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਕਮਾਈ ਗਈ ਸਿੱਧੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਣ ਦਾ, ਇਸੇ ਲਈ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੁਲਾਇਆ ,

ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਏ, ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਕਈ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇੱਥੇ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਾਂਗਾ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਜਾਣਕਾਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਬਿਮਾਰ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪਿੰਡ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਚੱਕਰ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੂਗਰ ਅਤੇ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਦੋਵੇਂ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾ ਲਓ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇੱਕ ਮਸ਼ੀਨ ਹੈ, ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਵੇਂ ਠੀਕ ਪਾਏ ਗਏ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੋਰ ਦੱਸਾਂ, ਇਹ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਿੰਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ 13-14 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਾਉਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਿਠਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਕਸ ਦਿੱਤੇ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਦਿਖਾਓ ਜੋ ਚਾਚਾ ਜੀ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਦੀ ਯਾਦ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਚੌੜਾ ਆਦਮੀ ਆਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।

ਫਿਰ ਮੈਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਿੰਨ ਆਦਮੀ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹੋ ਅਤੇ ਲੈ ਆਓ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਲੈ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਲਟਕਾਉਣ ਅਤੇ ਕੋਰੜੇ ਨਾਲ ਕੁੱਟਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਕੁੱਟਮਾਰ ਦੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਬੋਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ

ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕੁੱਟਮਾਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੂਰ ਦਾ ਚਾਚਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਲਗਭਗ 6 ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਏ ਸਨ। ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਸਨ। ਉਹ ਆਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਹੁਣ ਹੋਰ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਹਨੂੰਮਾਨ ਯਾਦ ਆਏ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਆਏ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਆਮ ਭੂਤ ਸਨ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਗੰਗਾ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਭਗਵਾਨ ਹਨੂੰਮਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਛ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟ ਕੇ ਲੈ ਗਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਲੜਕੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੀੜਤਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਧੂਪ ਜਗਾਓ ਅਤੇ ਭਗਵਾਨ ਹਨੂੰਮਾਨ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਡੂ ਚੜ੍ਹਾਓ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਮਿਲੋ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਚਾਚਾ ਇੱਕ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਭਗ 6 ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰ ਦਰਦ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਫਤਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸੰਭਾਲਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਥੇ ਡਾਕਟਰ ਬਿਮਾਰੀ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਏਮਜ਼ ਦਿੱਲੀ ਲੈ ਗਏ। ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਸੀਟੀ ਸਕੈਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਈਈਜੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਟੈਸਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ 2 ਮਹੀਨੇ ਉੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਦਵਾਈਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਨ ਦਿਓ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਪਵੇ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਵਾਈ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਵਿਟਾਮਿਨ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਅਤੇ ਲੈਕਟੋਬੈਸੀਲਸ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਿਓ ਕਿ ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਬਿਠਾਇਆ ਪਰ 15 ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਲੇਟਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੀੜਤ ਦਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ

ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ, ਘਰ ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਇੱਥੇ ਲੈ ਆਓ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਇੱਥੇ ਲੈ ਆਏ। ਉਹ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਇੱਕ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤਰ ਲਗਾ ਕੇ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਆਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਗਏ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕਾਲੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅੱਗ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਲੀ ਮਾਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਉਸ 'ਤੇ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਅਤੇ ਚਲੀ ਗਈ। ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ, ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਦੂਰ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਬੁੱਢੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੋਟੀ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਤੁਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ ਜੋ ਉਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖਾਣਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਬਦਬੂ ਆਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਨੌਕਰਾਣੀ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਲੋਕ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਨ, ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਘਰ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸੇ ਲਈ ਇਹ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ, ਚਾਚੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਚਾਚਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਅੱਜ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਲਓ, ਮੈਂ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਟੋਕਰੀ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਇਸ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੁਝ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਫਿਰ ਮੈਂ ਕੁਝ ਪਾਣੀ ਮੰਗਿਆ, ਇਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਫੂਕ ਮਾਰੀ, ਇਸਨੂੰ ਊਰਜਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਪਾਣੀ ਉਸਨੂੰ

ਪੀਣ ਲਈ ਦਿਓ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਿਆਵਾਂਗੀ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰਨਗੇ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਬੂੰਦਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿਓ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਵੀ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ। ਮੇਰੀ ਸਿਹਤ ਵੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਖੋਹ ਲਈ ਗਈ ਹੈ। ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਹੈਂਡ ਪੰਪ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਟੁੱਟ ਗਈਆਂ ਹੋਣ।

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਮਾਧਿਅਮ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕੌਣ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਲਿਆਓ, ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਲੈ ਆਏ। ਉਹ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਕੁੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਬੂਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਨਕੇ ਘਰ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਟੂਟੀ ਦੇ ਕੋਲ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਟੁੱਟ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ।

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਰ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਸਕਣ। ਇਸ ਕੰਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਮਰੇ ਦੀ ਬਦਬੂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਕਿ ਬਦਬੂ ਉਸ ਗੰਦੀ ਚੀਜ਼ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਬੁਲਾਇਆ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਚਾਚਾ ਪਾਣੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਖੁਦ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਟੋਕਰੀ ਮੰਗ ਕੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨਾਂ ਵਾਂਗ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਚਾਚੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਚਮਕ

ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚਹਿਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਸੋਟੀ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਭੱਜ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਸਾਡੇ ਲਈ ਨਾਸ਼ਤਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਗੱਲਬਾਤ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਉਸਨੂੰ 10 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਛੱਡ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆਈ ਹੈ।

ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਅਪਾਹਜ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬੁੱਢੇ ਬਾਬੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸ ਅਪਾਹਜ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇ ਅਸੀਂ ਕਾਲੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕੀਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਦੀ ਸਿਹਤਯਾਬੀ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂਗੇ, ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸਦੇ ਘਰ ਗਿਆ। ਇੱਥੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਬਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਕਾਲੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਬੱਚੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਾਲੀ ਮਾਂ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਮਠਿਆਈਆਂ ਲਿਆਇਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭੇਟ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂ ਨਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਾਲੀ ਮਾਂ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਸਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਹੋਗੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕਾਲੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਾਲੀ ਮਾਂ ਹੁਣ ਮਾਂ ਭਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਮਾਂ ਭਵਾਨੀ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਫਿਰ ਕਾਲੀ ਮਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਈ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਬੁਲਾਇਆ? ਫਿਰ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਮਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬੈਠ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਕੁਝ ਰਹਿਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਾਂਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੇ ਜਵਾਬ ਤੋਂ ਮੈਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਇਹੀ ਹੋਇਆ।

ਮੈਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਤੋਂ ਬਿਮਾਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਝਗੜਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਕਿ

ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਜਿਸਦਾ ਬੱਚਾ ਅਪਾਹਜ ਹੈ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਬਾਬਾ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਲਿਆਓ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਿਓ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਦੇਖੋ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਖਤ 'ਤੇ ਪਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਬਾਬਾ, ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ? ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਨੁਕਸਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ? ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੀ ਵਿੱਤੀ ਹਾਲਤ ਸੁਧਰ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਸੀ? ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੈਂ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੀਲ ਦਿਆਂਗਾ । ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ।

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜੇ ਵੱਡੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕੀਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ , ਤਾਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ, ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ 15 ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਮੈਨੂੰ ਵੱਡੇ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਿਓ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਨ੍ਹੀਂ ਦਿਨੀਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ 10-15 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ, ਮੰਗਲ ਅਤੇ ਭੂਫਾਨੀ ਬਾਬਾ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸਿੱਖੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਗੰਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸਿੱਧੀ (ਸ਼ਕਤੀ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈਏ, ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਛੋਟੇ ਬਾਬਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਚੰਗਾ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਜਾਣਕਾਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਮੰਗੀ। ਮੇਰੇ ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਜੀਜਾ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੁਰਦਾ ਦੇਖਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਫੋਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ।

ਉਸਦੇ ਜੀਜਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਵੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਫੋਟੋ ਅਤੇ ਵਟਸਐਪ 'ਤੇ ਘਰ ਦੀ ਫੋਟੋ ਮੰਗੇ। ਉਸਨੇ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੀੜਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ

ਕਿ ਦੂਰੀ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਆਏ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜੀਜੇ ਦੀ ਫੋਟੋ ਦਿਖਾਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਫੜੋ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ। ਮੈਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹਨ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਜਿਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਈਜ਼ੋਫਰੀਨੀਆ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਫਿਰ ਵਿਗੜਨ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਕਾਲੇ ਜਾਦੂਗਰ ਨੂੰ ਕੀਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਾਇਆ। ਮੈਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਫੜ ਲਵੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਟਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਵੀ ਉਸਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਛੁਡਾ ਲਵਾਂਗਾ , ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਪੀੜਤਾ ਦੀ ਭਾਬੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਦੇਖ ਲਵੇ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ 7 ਭਾਂਡੇ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਾਲ ਕੱਪੜਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਬੰਦ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਵੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਰਹੇ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਹੀ ਵਾਲੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਔਰਤ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰੰਦਾ ਮਾਹਵਾਰੀ ਦਾ ਪਾਣੀ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰੁਕ ਗਏ। ਇਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੱਲ ਠੋਕੋ । ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ

ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਗੰਦੇ ਪਾਣੀ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਇੱਕ ਬਾਲਟੀ ਪਾਓ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਜਾਓ ਮੈਂ ਵੀ ਮੰਤਰ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਕੈਦੀ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਛੁਡਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਢੁਕਵੀਂ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖੋ। ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਔਰਤ ਵੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ।

ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਰਾ ਮਾਂ ਦੇ ਭਗਤ ਘੋਸ਼ਾਲ ਬਾਬੂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ 65 ਸਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ? ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਜੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਣ ਦਿਓ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜਵਾਬ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ, ਫਿਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਏ।

ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਤਾਰਾ ਮਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਸਰਕਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਕੁਝ ਦੇਰ ਚੁੱਪ ਰਹੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਦੇਖੋ ਤਾਰਾ ਮਾਂ ਖੁਦ ਆਈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ। ਤਾਰਾ ਮਾਂ ਆਈ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਘੋਸ਼ਾਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ? ਘੋਸ਼ਾਲ ਬਾਬੂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇਖਣ ਯੋਗ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਡਿੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਉਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ, ਉਹ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛ ਸਕੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵੀ, ਉਹ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੁਣ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕੇਗਾ। ਉਸਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਮਾਂ, ਜੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਤੁਹਾਡੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰ

ਸਕੇਗਾ? ਮਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਘੋਸ਼ਾਲ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਾਲੀ ਅਤੇ ਮਾਂ ਤਾਰਾ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੂਜਦੇ ਹੋ, ਠੀਕ ਹੈ? ਘੋਸ਼ਾਲ ਬਾਬੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਦੋ ਵਾਰ ਪੂਜਾ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਅਤੇ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ? ਤੁਸੀਂ ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਤੁਹਾਡੀ ਪੂਜਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਹੁਣ ਜਾ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵੀ ਕਰੋ।

ਮਾਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿਓ, ਜੋ ਹਵਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਹਵਨ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ? ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ , ਪਰ ਕੀ ਤੂੰ ਕਦੇ ਉਸਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਕੀ ਤੂੰ ਕਦੇ ਉਸਦੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ? ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ ਰਹਾਂਗੀ? ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਵੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹਾਂ। ਅੱਜ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇਵੀਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਤੈਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਮੰਤਰ ਲਿਖਵਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਤੋਂ ਤੂੰ ਇਸ ਮੰਤਰ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਚੱਕਰ ਹੀ ਪੜ੍ਹੇਂਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੀ ਤੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ? ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘੋਸ਼ਾਲ ਬਾਬੂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਘੋਸ਼ਾਲ ਬਾਬੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਤੂੰ ਹੀ ਹੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈਂ, ਇਸੇ ਲਈ ਉਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਨੂੰਹ ਆ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਆਸਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦਾ ਕੰਮ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਉੱਥੇ ਕਲੋਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਲੈਟ ਹੈ। ਕੱਲ੍ਹ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਛੱਤ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਰੌਲਾ ਪਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਨੂੰਹ ਚਿੰਤਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ।

ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਨੂੰਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਵਜੋਂ ਵਰਤ ਕੇ ਲੇਟਾਇਆ ਅਤੇ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਦੇਖ ਲਵੇ ਕਿ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਔਰਤ ਇਧਰ-ਉਧਰ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਲਗਭਗ 6 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਗਰਭਵਤੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੇਖੋ ਕਿ ਔਰਤ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਲਿਆਓ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਲੈ ਆਏ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਆਈ ਹੈ।

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ 6 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਫਲੈਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸੈਰ ਕਰਨ ਆਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੇਰੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅੱਜ ਤੋਂ ਤੂੰ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਆਵੇਂਗੀ। ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਮੰਨ ਗਈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵਾਅਦਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਫਿਰ ਮੈਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਛੱਤ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਦੇਵੇ। ਉਸਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਲੈ ਆਇਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਗੂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਕਲੋਨੀ ਇੱਕ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬਣੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਈਏ , ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾਓ ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਛੱਤ 'ਤੇ ਆਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਥੇ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਹਟਾਓਗੇ? ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨਾ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ, ਮੈਂ ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਵਰਣਨ ਕਰਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਲਿਖਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਲੇਖਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਗਲਤੀਆਂ ਅਟੱਲ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰੋਗੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਈਮੇਲ 'ਤੇ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਖੋਜ ਕਦੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਸਫ਼ਰ ਵੀ ਜਾਰੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗਾ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ।

ਚੱਲਦੇ ਚੱਲਦੇ

ਕਿਤਾਬ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਸੋਚੋਗੇ ਫਿਰ ਕੀ? ਹੁਣ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਅਨੁਭਵ ਸਨ। ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ। ਮੈਂ ਉਪਰੋਕਤ ਪੰਨਿਆਂ 'ਤੇ ਜੋ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰਾ ਅਨੁਭਵ ਸਮਝਦੇ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਧਿਆਇ ਜੋੜਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਸਭ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਦੱਸ ਸਕਾਂ।

ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਗੋਂ ਮੈਨੂੰ ਵੀ, ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜਗ੍ਹਾ ਪਾਠਕ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਓਗੇ ਕਿ ਸੱਚ ਕੌਣ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਅਨੁਭਵ ਹਨ, ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜੋ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਗਲਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਸੱਚ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦਰਅਸਲ, ਅਲੌਕਿਕ ਸੰਸਾਰ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਜਿਸ ਵੀ ਕੋਣ ਅਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਤੋਂ ਦੇਖੋਗੇ, ਇਹ ਵੱਖਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ, ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ।

ਅਲੌਕਿਕ ਸੰਸਾਰ ਭੌਤਿਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਊਰਜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਧਾਰਮਿਕ ਰਿਸ਼ੀ ਵਿਗਿਆਨੀ ਸਨ ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮਝਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਹੀ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਲੌਕਿਕ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵਰਤਣ ਲਈ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਯੰਤਰਾਂ ਦੀ ਕਾਢ ਕੱਢੀ।

ਅੱਜ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਹਰ ਹਨ ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਮਾਹਰ ਸੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਮੰਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਭਗਵਾਨ ਸ਼ੰਕਰ ਨੇ ਤੰਤਰ ਰਾਹੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਊਰਜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੀ

ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਇਸ ਖੋਜ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਅਘੋਰੀ ਵਿਦਿਆ, ਤੰਤਰ ਵਿਗਿਆਨ, ਸਾਬਰ ਤੰਤਰ ਆਦਿ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਤਾਂਤਰਿਕ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੰਗੀਤ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਨੱਚਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਰਤਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਯੰਤਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਸਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪੈਣਗੀਆਂ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਊਰਜਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਊਰਜਾ ਦਾ ਕੋਈ ਆਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬਿਜਲੀ ਇੱਕ ਊਰਜਾ ਹੈ, ਕੀ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਆਕਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਇੱਕ ਊਰਜਾ ਹੈ, ਫਰਕ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਊਰਜਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਸਮਝ ਵੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਊਰਜਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਕਰੋਗੇ? ਇਸਨੂੰ ਵਰਤਣ ਲਈ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਬਿਜਲੀ ਇੱਕ ਊਰਜਾ ਹੈ, ਇਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਢੁਕਵੀਂ ਮਸ਼ੀਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਵਰਤ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਫਰਿੱਜ, ਹੀਟਰ, ਬਲਬ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਨਾ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ? ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੰਤਾਂ (ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ) ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮਸ਼ੀਨ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸ਼ਾਖਾ ਬਣੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਗਿਆਨ ਸ਼ਬਦ ਯੰਤਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਸਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਪਰ ਅੱਜ ਇਸਨੂੰ ਧਰਮ, ਤੰਤਰ ਮੰਤਰ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਊਰਜਾ ਦਾ ਕੋਈ ਲਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਿਜਲੀ ਮਰਦ ਹੈ ਜਾਂ ਔਰਤ? ਭਗਵਾਨ ਸ਼ੰਕਰ ਦੇ ਅਰਧਨਾਰੀਸ਼ਵਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਊਰਜਾ ਨਾ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਾੜੀ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਰਤਦੇ ਹੋ। ਉਸੇ ਬਿਜਲੀ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਫਰਿੱਜ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਠੰਢਕ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੀਟਰ ਬਣਾ ਕੇ ਗਰਮੀ ਵੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਜੋ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਜਾਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਇਹ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇਗਾ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਚੰਗਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮਾੜਾ ਵਿਅਕਤੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਦੈਂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਪੈਦਾ ਨਾ ਹੁੰਦੀ? ਪਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ

ਕਿਉਂਕਿ ਊਰਜਾ ਇਸਨੂੰ ਵਰਤਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੀ। ਜੋ ਵੀ ਯੰਤਰ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਕਸਰ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸਿਓਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸਿਓਂ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਜਨਮ ਲਈ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਨਮ ਲਈ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਦੇਖੋ, ਇੱਥੇ ਜਨਮ ਸੱਜੇ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸਿਓਂ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਗਲਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਇੱਕ ਊਰਜਾ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਰਤੀ ਸੂਰਜ ਤੋਂ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਮਿਲੇਗਾ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵਜੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ? ਊਰਜਾ ਦਾ ਨਿਯਮ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਭਰਾ।

ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਗੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਊਰਜਾ ਹਨ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਊਰਜਾ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ ਹੈ, ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੋਣਾਂ ਤੋਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੱਖਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ। ਮੰਤਰ ਮੰਤਰਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਯੋਗੀ ਧਿਆਨ ਦੀ ਮਦਦ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੀ ਉਹ ਕਦੇ ਇੱਕੋ ਚੀਜ਼ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਨਗੇ ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਗਿਆਨੀ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਖੋਜ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਰਿਕਲਪਨਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਇਸਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਗਿਆਨੀ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਤਰੀਕਾ ਅਪਣਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਹਰ ਕੋਈ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵੇਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅੱਲ੍ਹਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਬੁੱਧ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਈਸਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਸਿੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਓਂਕਾਰ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਰਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਸੋਚੋ ਕਿ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮੁੱਖ ਦੇਵਤੇ ਹਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅਤੇ ਮਹੇਸ਼, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਤਿੰਨ ਮੁੱਖ ਦੂਤ ਹਨ, ਜਿਬਰਾਈਲ, ਮਿਕਾਈਲ ਅਤੇ ਇਸਰਾਫਿਲ। ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਵੱਖਰੇ ਹਨ, ਪਰ ਕੰਮ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅਤੇ ਮਹੇਸ਼ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇੱਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉਸ ਬਾਰੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਿਉਂ ਹਨ? ਇਹ ਸਵਾਲ ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ ਨੇ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਕਹਾਣੀ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ, ਬੁੱਧ ਧਰਮ, ਜੈਨ ਧਰਮ ਜਾਂ ਸੂਫ਼ੀ ਧਰਮ ਦਾ ਰਿਗਵੇਦ ਹੋਵੇ। ਸਵਾਮੀ ਵਿਵੇਕਾਨੰਦ ਨੇ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਪੱਛਮੀ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹੋ।

ਹਾਥੀ ਅਤੇ ਛੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਆਦਮੀ

ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ 6 ਅੰਨ੍ਹੇ ਆਦਮੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅੱਜ ਇੱਕ ਹਾਥੀ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ। ਅੱਜ ਤੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ ਹਾਥੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਛੂਹ ਕੇ ਕਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ, ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਤੁਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਛੂਹ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਵਧੇ ਜਿੱਥੇ ਹਾਥੀ ਆਇਆ ਸੀ।

ਹਰ ਕੋਈ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲੱਗਾ।

ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਹਾਥੀ ਇੱਕ ਥੰਮ੍ਹ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਹਾਥੀ ਦੀ ਲੱਤ ਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

ਓ ਨਹੀਂ, ਹਾਥੀ ਇੱਕ ਰੱਸੀ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਛ ਫੜਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਤਣੇ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਣੇ ਨੂੰ ਫੜਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਹਾਥੀ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਹੱਥ ਵਾਲੇ ਪੱਖੇ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਚੌਥੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਕੰਧ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪੰਜਵੇਂ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੇਟ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇੱਕ ਹਾਥੀ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਚਾਕੂ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਛੇਵੇਂ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲੱਗੇ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਗਰਮ ਹੁੰਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਨਗੇ।

ਬੱਸ ਉਦੋਂ ਇੱਕ ਸਿਆਣਾ ਆਦਮੀ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਲੜ ਰਹੇ ਹੋ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਹਾਥੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਸਮਝਾਈ।

ਸਿਆਣੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਹੀ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਹਾਥੀ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋਗੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਹਾਥੀ ਦੇ ਵਰਣਨ ਲਈ ਸਹੀ ਹੈ।

ਖੈਰ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਕਿਹਾ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸੱਚ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਅੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਹੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਗਲਤ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਿੱਕੇ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਾਸਾ ਹੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਤੱਥ ਹਨ ਜੋ ਸਹੀ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਪਰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸੁਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਬੇਕਾਰ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਵੇਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸੱਚ ਨੂੰ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਓਗੇ, ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਕਿ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਹਾਥੀ ਦੀ ਸੁੰਡ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਧੰਨਵਾਦ

ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਤਹਿ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਰ ਕਦਮ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਥਾਹ ਪਿਆਰ, ਸਮਰਥਨ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚੋਂ ਸਮਾਂ ਕੱਢ ਕੇ ਮੇਰਾ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਦੋਸਤ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਮਨ ਸ਼੍ਰੀਵਾਸਤਵ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਕਦਮ 'ਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਮੇਰੇ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ ਵੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਪਰੂਫ ਰੀਡਿੰਗ ਵੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹਰ ਕਦਮ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹੇ। ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਰਹਿੰਦਾ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।